

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Temmuz - 2016
Sayı: 17
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Kapitalizme, Savaşa İşgale Karşı Birleş!

Türk devleti Suriye müdahalesi- nin başından beri düşlediği şeyi sonunda kısmen de olsa elde etti. Devletin baştan beri Suriye'ye bir askeri müdahaleyi zorlamasının en önemli nedeni bu müdahaleyi Suriye ve Türkiye'de Kürtlere karşı bir imha savaşına dönüştürmekti. Bunun için hemen her yola başvurdu, provokasyonlar düzenledi.

Suriye'de paylaşım savaşını yürüten emperyalist güçler arasındaki çatışma ve uzlaşmalar sonuçta Türkiye'nin bu çabaları kısmen de olsa sonuç verdi. Türk ordusu ÖSO adı altında topladığı çetelerle Cerablus'a girdi. Türkiye'nin bu işgal eylemi Ankara, Washington, Moskova, Brüksel, Tahran, ve Şam da yürütülen girişimlerin bir sonucu olarak gerçekleşti. Hiçbir direniş göstermeden Cerablus'tan çekilmesi, IŞİD'in de bu uzlaşmanın bir parçası olduğunu gösteriyor.

Türkiye'nin Suriye müdahalesinde yer alan emperyalist güçlerin onayıyla

gerçekleştirdiği Cerablus işgalinin temel hedefinin Menbiç'i ele geçirerek doğuya, El Bab'a yönelen Suriye Demokratik Güçlerinin önünün, IŞİD'in o bölgeye kaydırarak, kesilmesi olduğundan kuşku yok. Ayrıca Cerablus'un işgaline izin verilmesinin bir diğer nedeni de Cerablus'un göçmen sorununun kısmi çözümünde bir alan olarak kullanılmasıdır. Daha şimdiden Cerablus'ta göçmen çadırlarının kurulması, Türkiye'deki göçmen çadırlarının bu rayı taşınacağına ön hazırlığıdır.

Türk işgal güçlerinin Menbiç'deki Suriye Demokratik Güçleri'nin mevzilerini, Kürt ve Arap köylerini bombalaması Türk devletinin Kürtlere imhasına yönelik en küçük fırsatı değerlendireceğinin yeni bir kanıtıdır. Kürtlere yönelik bu bombardıman aynı zamanda Erdoğan ve Genel Kurmayın açıklamalarında dile getirdikleri, 15 Temmuzda örselenen ordunun gücünün korunduğuna ve PYD'nin Fırat'ın doğuya geçemeyeceği söylemine dair,

iç politikaya yönelik bir imaj operasyonudur.

Suriye Demokratik Güçleri'nin mevzilerini bombalayarak emperyalist güçlerle varılan uzlaşmayı aşmaya çalışan ama gelişen tepkiler sonucu geri adım atmak zorunda kalan Türk ordusunun her fırsatta bu türden adımlar atmaya devam edeceğinden kuşku yoktur.

Suriye 'de olup bitenler bize bir kez daha gösterdi ki; emperyalist saldırganlık hiçbir etik kural, yasa, vicdan tanımadan, halkları birbirlerine kırdırmaya devam ediyor. Emperyalizm için etik de, yasa da, kural da, vicdan da daha fazla kârdır. Ve işçiler, emekçiler, halklar mücadelelerini kendi burjuvalarına yöneltmedikleri ve dünya burjuvazisine karşı birleşmedikleri müddetçe bu ölüm makinesi işlemeye devam edecektir. Kapitalizm varlığını sürdürdüğü müddetçe, dünya halkları barış ve özgürlüğe ulaşamayacaktır.

15 Temmuz Darbe Girişiminden 20 Temmuz Darbesine

15 Temmuz başarısız darbe girişimi 20 Temmuz'da ilan edilen olağanüstü hal'le yeni bir darbe ile sonuçlanmıştır. Parlamento olağanüstü hali onaylayarak süreçteki fiili vardığına da son vermiştir. Bugün Türkiye, 20 Temmuz darbesinin ardından, başında Erdoğan'ın bulunduğu, içişleri ve adalet bakanlarından oluşan üçlü bir "konsey" tarafından yönetilmektedir. 20 Temmuz darbesinin daha önce Türkiye'de yaşanan darbelerden tek farkı "konsey" üyelerinin asker olmaması ve parlamentonun kapısının açık oluşudur. Bunun dışındaki her şey klasik askeri darbelerde yaşananların aynısıdır. Değişen sadece isimlerdir; sıkıyönetimin ismi olağanüstü hal olarak değiştirilmiş, arama, tutuklama ve operasyon yetkileri sıkıyönetim Komutanlığından il valilerine aktarılmıştır. Türkiye'nin, altında imzası bulunan insan hakları sözleşmeleri, hukuksal normlar resmen askıya alınarak darbe hukuku yürürlüğe sokulmuştur. Askeri darbelerin klasiği olan gözaltı süreleri 30 güne uzatılarak işkence yasallaştırılmıştır.

devamı sayfa 2'de

20 Temmuz Darbesi İşçi Hareketi ve Sosyalist Hareket

Hem 15 Temmuz darbe girişimi, hem de 20 Temmuz darbesi karşısında büründüğü derin sessizlik, işçi sınıfının içinde bulunduğu durumun, bilinç geriliği ve örgütsüzlüğün dışavurumudur.

Sınıfın ekonomik örgütlenmesini temsil eden sendikaların darbe sürecinde takındıkları tavır bu örgütlerin sınıf üzerinde denetim işlevi gördüklerini kanıtladı. Türk-İş ve Hak-İş darbeyi açıkça desteklerken DİSK ve bileşenleri (KESK, TTB ve TMMOB) Erdoğan'ın diktatörlük hedeflerinden söz ederek 20 Temmuz darbesini görmemezlikten geldi. 19 sendikanın Fetullahçı oldukları gerekçesiyle kapatılmalarına sesleri bile çıkmadı. Böylece OHAL'in işçi sınıfına karşı gelecekteki saldırılarına da destek sunmuş oldular. KESK, ancak kendi üyeleri işten çıkarılmaya başlanınca bir açıklama yapma gereği duydu.

Sosyalist hareketin durumu daha vahimdir. Bugüne kadar yapılmış bütün darbelerin işçi sınıfı ve sosyalist hareketi hedef aldığını unutmuşçasına burjuva partilerle birlikte darbelere karşı olduğunu ispatı yarışına girdi. Güçsüzlük ve umutsuzluğun verdiği eziklik içinde "her türlü darbeye karşıyız" söylemi, sosyalist hareketin amentüsü oldu. 20 Temmuz darbesine zemin hazırlayan 15 Temmuz'u kınama yarışı içerisinde, 20 Temmuz'u bir darbe olarak değil de, Erdoğan'ın diktatörlük heveslerini güçlendiren bir girişim olarak değerlendirdi. Böylece oklarını gerçekleştiren darbeye çevirecek yerde, yel değir-

devamı sayfa 3'de

15 Temmuz Darbe Girişiminden, 20 Temmuz Darbesine

sayfa 1'den devam

20 Temmuz darbesi her ne kadar Türkiye'ye özgü olsa da, dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu ekonomik ve politik kaostan bağımsız olarak ele alınamaz. Bugün kapitalist dünyada hüküm süren kaosun belirgin özellikleri, süregelen bir ekonomik kriz, siyasal istikrarsızlık ve dünyanın belli başlı devletler arasında yeniden paylaşımına yol açan rekabet, çatışma ve müdahalelerdir. Kapitalizmin yaşamakta olduğu bu kaosa siyasal alanda koyu bir gericilik eşlik ediyor. Burjuva demokrasisinin ayırt edici özelliği olarak sunulan temsili kurumlar, parlamentolar işlevsizleşiyor; anayasa ve hukuksal normlar değiştiriliyor; çok partililiğe dayalı burjuva siyaset, iktidar partileri nezdinde tekleşiyor. Bu süreç milliyetçi, şoven ve dine dayalı bir ideolojik saldırıyla birlikte yol alıyor. 20 Temmuz darbesi sistemdeki bu egemen eğilimlerin Türkiye'nin özgün koşullarında vücut bulan somut biçimdir.

20 Temmuz darbesi bir dizi manipülasyonu devreye sokarak, kendisine demokratik bir meşruluk zemini yaratmaya çalışıyor. Bu manipülasyonların en etkililerinden biri başarısız darbe girişiminin bir Fetullah Gülen darbesi olarak sunulmasıdır. Bu manipülasyon Gülen cemaatinin başarısız darbe girişimindeki rolü nedeniyle kısmen doğru olsa da, bundan hareketle 15 Temmuz darbe girişiminin bir cemaat darbesi olduğu sonucuna varılamayacağı gibi, 20 Temmuz darbesinin asıl hedefinin bu cemaat olduğu da söylenemez.

Hem darbe girişimi, hem de ardından gelen darbe, her ne kadar 1980 darbesinde olduğu gibi doğrudan sınıf mücadelesinin sarsıcı etkisine karşı bir karşıdevrim olarak değil de, daha çok burjuvazinin iç çatışmasının sonucu olarak ortaya çıkmış gözükse de, sınıf mücadelesinin bugünkü geriliğine rağmen özünde burjuvazinin olağan yöntemlerle yönetemediğinin bir itirafıdır. Darbenin bu iki yönü-burjuvazinin iç çelişkisi ve onun yönetemez durumu ile olan ilişkisi- görülmeden, gerçekleşen darbenin niteliği ve hedefleri de tam olarak kavranamaz.

Başarısız darbe girişimine yol açan ve 20 Temmuz darbesine zemin hazırlayan bu iç çelişki, bir yandan cemaate karşı girişilen topyekûn saldırı ve öte yandan burjuva partiler arasında sağlanan konsensüsle önemli ölçüde yatıştırıldı. Darbenin planlayıcısı ve uygulayıcısı olarak ilan edilen cemaatle ilgili örgütlenmelerin hepsi kapatıldı. Ordu, polis ve bürokraside Fetullahçı avı bütün şiddetiyle sürdürülüyor. Öyle ki, saldırı özel sektörün üst düzey yetkililerini de kapsayacak ölçüde genişletiliyor. Bir zamanlar AKP'nin sermaye tabanı olarak İstanbul sermayesinin karşısına dikilen "Anadolu kaplanları"nın önemli bir kesimi bu süreçte mülksüzleştirildi.

TSK'nın emir-komuta zinciri tarafından özendirilen ve yine bu emir komuta zinciri ile başarısızlığa uğratılan

darbenin ardından, önceden planlandığından kuşku duyulmayan 20 Temmuz darbe planı uygulamaya sokuldu. 15 Temmuz darbesinin başarısız olduğunun kesinleşmesinin ardından klasik darbe manzaraları yaşandı. Erdoğan demokrasi kahramanı edasıyla medyada boy gösterdi. Engellenmiş darbeyi engellemek üzere halkı sokaklara çağırdı; çağrıya ilk cevap gerçekleşmesi halinde 15 Temmuz darbesinin yanında yer alacaklarından kuşku duyulmayan burjuva partilerden CHP ve MHP'den geldi. Bu partiler gerçekleşmeyen darbeyi kırma yarışı içinde 20 Temmuz darbesinin yanında saf tuttular. Demokrasi kahramanlığını Erdoğan'a kaptırmak istemeyen parlamenterler parlamentoya koştu, parlamento sığınağında kahramanlık madalyalarını taktılar. Hemen her darbede yaşanan küçük burjuva klasiği bu darbede de yaşandı. Gücün arkasında koşan küçük-burjuva kitleler başarısız darbenin "engelleyicisi", başarılı darbenin sokak gücünü oluşturdular. Kürt halkına karşı imha hareketini yürütüp kahraman addedilenler bu kez vatan haini ilan edilerek linçe tabi tutuldu. 20 Temmuz darbesi medya tefrikalarıyla süslenerek adeta bir görsel şölen eşliğinde başarıya ulaştı. Bu şölen tek yer almayanlar belki de darbenin esas muhatabının kendileri olduğu önseziyle AKP karşıtlığıyla darbe karşıtlığı arasında bocalayan işçi ve emekçiler oldu.

Burjuvazinin en büyük manipülasyonu, 20 Temmuz darbesini bir demokrasi mücadelesi olarak göstermedeki maharetidir. Demokrasi adına kutsanan darbe ile burjuvazi iç çelişkilerini yumuşatarak, parlamentoyu, hukuku devre dışına iterek, burjuva siyaseti birleştirip tekleştirerek istediğini elde etti. İçinde bulunduğu ekonomik ve siyasal krizin çözümünde önemli bir zaman kazandı, manevra kabiliyetini artırdı. Olağanüstü hal ilanı ile işçi ve emekçilerden gelebilecek muhtemel patlamalara karşı kazanımlarını bir müddet için de olsa güvence altına aldı.

15 Temmuz darbe girişiminin "demokrasi kahramanı" Erdoğan, 20 Temmuz darbesi ile sadece eski suç ortağı ve baş belası cemaati mülksüzleştirme

ve zor yoluyla tasfiye etmekle kalmadı, 14 yıllık iktidar sürecinde birlikte işlediği bütün suçları, cinayetleri, faili meçhulleri, (Roboski, Hrant Dink, vb.)ve Kürt halkına dayatılan imha savaşının sonuçlarını da cemaate yükleyip, yeni bir günah keçisi yaratarak, kendine ve AKP'ye yönelik toplumsal muhalefeti etkisizleştirme olanağını elde etti. Darbe sırasında kullandığı dini argümanlarla (Allah'ın lütfu, camilerden dinsel çağrılar vb.) İslami kesim üzerindeki hegemonyasını güçlendirdi.

Gülen Cemaati karşıtlığı manipülasyonu altında gerçekleştirilen bütün bunlar burjuvazinin iç çatışmasının, şimdilik kaydıyla çözüldüğünün açık işaretleri olsa da, 20 Temmuz darbesinin gerçek niteliğini ortaya koymaz. Yukarıda da belirtildiği gibi gerçekte 20 Temmuz darbesinin asıl hedefi, kapitalizmin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal istikrarsızlık, olağan yöntemlerle yönetememezlik durumu ve bunun barındırdığı potansiyel tehlikenin önlenmesidir. İç çelişkilerin belirli bir ölçüde çözülerek işçi sınıfı karşısında burjuva sınıf birliğinin sağlanması bu sürecin ilk adımıdır. Asıl hedef, işçi sınıfının, Kürt halkının ve emekçilerin rejim için taşıdığı bugün bir yanıla potansiyel, diğer yanıla fiili olan tehlikenin savuşturulmasıdır. Darbe süreci ilerledikçe bu durum daha net olarak ortaya çıkacaktır.

İçinde bulunduğu bilinç geriliği ve örgütsel dağınıklık her ne kadar işçi sınıfının bugün rejim için fiili bir tehdit olmadığına işaret etse de, Türkiye kapitalizminin müzminleşen ekonomik ve siyasal istikrarsızlığı bu potansiyel tehditi beslemekte ve diri tutmaktadır. Ekonomik ve siyasal istikrarsızlık en güçlü olduğu dönemde bile Türkiye kapitalizminin ayrılmaz özelliğidir. Buna bağlı olarak neredeyse her 6 - 8 yılda bir rejim tıkanmakta, potansiyel tehdit büyümekte ve bu tıkanıklığı açmak için devlet aygıtı bir bütün olarak yeniden yapılandırma sürecine sokulmaktadır. Gerek kapitalizmin kronikleşen sorunları gerekse kapitalist sistemdeki gelişmeler istikrarsızlığı büyütürken, darbe ve darbelerle gündeme gelen devletin yeniden yapılandırılması süreçlerinin

tekrarlanmasına yol açmaktadır. Son 40 yıldır neredeyse düzenli aralıklarla tekrarlanan bu sürecin bundan sonra da devam edeceğinden kuşku duymamak gerekir.

Darbe sonrası yeniden gündeme gelen devletin yeniden yapılandırılması, Erdoğan ve AKP'nin korkularının işin içerisine girmesiyle bir altüst oluşa dönüştü. Devlet mekanizmasında, ordu, polis ve bürokrasideki yığınsal tutuklamalar, işten atmalar, açığa almalar ve ordunun hiyerarşik işleyişine yönelik yeni düzenlemeler, bu yeniden yapılanmanın boyutlarını ortaya koyduğu gibi, devlette ciddi sarsıntıları da beraberinde getirecektir. ABD, NATO ve AB'den yükselen eleştiriler de bu noktaya işaret ediyor.

Bu çerçevede ABD, NATO ve AB yetkilileriyle Erdoğan ve Türk Devleti arasında -dozu zaman zaman diplomasi kurallarını da zorlayan- karşılıklı bir şantaj trafiği yaşanıyor. AB idam cezasının geri getirilmesi durumunda Türkiye ile ilişkilerin kesileceğini açıklarken, ABD yaygın tutuklamaların ordunun savaş kabiliyetini dumura uğratacağı ve IŞİD'e karşı mücadeleye sekte vuracağı gerekçelerini öne sürerek, NATO ise kendine bağlı ordu'nun yapısını korumak amacıyla, her seferinde Erdoğan'ı itidalli olmaya, demokrasi ve hukuk kurallarına bağlı kalmaya davet ederken, Erdoğan bu eleştirileri 15 Temmuz başarısız darbesinin ardında ABD ve NATO'nun bulunduğu propagandasıyla cevaplıyor. ABD ve AB karşısında sıkıştığı her durumda olduğu gibi aynı taktiğe başvuruyor. Darbeyi "Türkiye'nin iç sorunu" olarak nitelendirerek, Erdoğan'a açık destek veren Rusya ile ittifak kartını devreye sokuyor. Rusya'ya karşı açık savaş ilanının yapıldığı Varşova toplantısının ardından NATO'nun Güney kanadı ordusuna yapılan operasyonlar ve gündeme getirilen Türkiye-Rusya ittifakı -gerçekleşebilirliği bir yana- ABD ve NATO'nun kaygılarını daha da büyütüyor. Bütün bunlar Erdoğan'ın görünür güçlenmesinin tersine, gerçekte çok daha güçsüzleştiğini ve devletin yeniden yapılandırılması sürecinin çatışmalı ve darbelerle açık bir süreç olacağını ortaya koyuyor.

sayfa 1'den devam

20 Temmuz Darbesi, İşçi Hareketi ve Sosyalist Hareket

menlerine kılıç sallamaya başladı.

Sosyalist hareketin reformist kanadı “demokrasiyi koruma ve geliştirme” adına ekonomik ve siyasi kriz içindeki devletin bekası için 20 Temmuz darbesine destek veren CHP’nin yanına koştu. Birçok sendika, meslek örgütü, sosyalist parti/grup (DİSK, KESK, TMMOB, TTB, BHH, EMEP, TÖPG, Halkevleri, Kaldıraç) (alın-tı-BirGün gazetesi) faşizme karşı birlikte mücadele umuduyla İstanbul mitingine katılarak CHP’nin yanında saf tuttu. Gerekçe “faşizme karşı birlik” adına işçi sınıfına neredeyse bir asırdır vaaz edilenin aynısıydı. “AKP’nin sokak egemenliğini kırmak”, “İslami faşist diktatörlüğü önlemek”, “CHP’yi işbirliğine zorlayarak CHP-AKP ittifakını bozmak”, “düşmanı tecrit etmek” ve bu yolla “faşizmi gerileterek” demokrasiyi korumak, kurtarmak.

Başarısız darbe girişiminin ardından HDP’nin darbeye ilişkin ilk açıklaması, “darbeyi birlikte engelledik, demokrasiyi birlikte kuracağız.” oldu. Öcalan’ın “çözüm süreci biterse darbe mekanıği devreye girer” sözünü tekrarlayarak AKP’yi yeneden çözüm sürecine dönmeye “ikna” edebileceğini varsaydı. Kürt halkına karşı imha savaşının hızından hiçbir şey kaybetmeden sürdürülmesine, yaygın tutuklamalar, baskı ve işkenceler eklenince, HDP “ikna”ya yönelik tavrından vazgeçerek, olay ve olgulara daha gerçekçi bir pencereden bakmak zorunda kaldı. Politikadaki bu değişim, kendini “Erdoğan diktatörlüğü” karşısında “emek, barış ve demokrasi bloğu”nun oluşturulması biçiminde somutladı.

Darbeden bu yana geçen bir ay gibi kısa bir sürede yaşananlar, ekonomik ve siyasal istikrarın yeniden sağlanması için açıklanan teşvikler, yürürlüğe konulan OHAL yasaları, Kürt Özgürlük Hareketi ve sosyalistlere yönelik tutuklamalar, işkenceler, yığınsal işten çıkarmalar, hak gaspları; darbenin asıl hedefinin işçi sınıfı ve Kürt halkı olduğunu pratikte de netleştirdi. Ancak sosyalist hareketteki kafa karışıklığı kendini muhafaza etti.

Faşizmi kimin, -15 Temmuz darbecilerinin mi, Erdoğan ve AKP’nin mi- temsil ettiği “küçük” ayrıntısı bir yana, HDP ve diğer sosyalist parti ve grupların dile getirdiği faşizme karşı mücadele cephesi/bloğunun hedefini demokrasinin korunması ve genişletilmesi oluşturuyor. Bu hedef için kimi sosyalist parti ve gruplar faşizme karşı birlikte mücadele etme adına, bir burjuva partisi olduğunu ağızlarından düşürmedikleri CHP’nin kapısını aşındırırken, HDP içerisinde kümelenen diğer kesim “barış, demokrasi ve Kürt sorununun çözümü için” demokrasi güçlerini, gençleri, kadınları, Alevileri ve sosyalistleri bir cephede birleştirme çağrılarını tekrarladı.

Bu kulağa hoş gelse de, devletin demokratikleştirilmesine, demokrasinin korunması ve geliştirilmesine dayalı bir mücadele anlayışının burjuvazinin içine düştüğü ekonomik ve siyasal istikrarsızlıktan çıkışını kolaylaştırmanın dışında bir sonuç vermediği tarihsel deneyimle de sabittir. Bugüne kadar faşizme karşı demokrasinin korunması için başvuru cephe taktikleri, en etkili olduğu ülkede bile, örneğin Fransa’da, burjuva demokrasinin güçlenmesinden baş-

ka bir sonuç vermemiştir, veremez. Çünkü demokrasi – kapitalist düzende önüne hangi ek getirilirse getirilsin- bütün temsili kurumları ve kurallarıyla egemen sınıfa hizmet eden bir devlet biçimidir. Dolayısıyla bütün sınıfları kapsayan bir demokrasiden söz edilemeyeceği gibi, kapitalizmde hangi ad altında olursa olsun, burjuvazi ile proletaryayı bir araya getiren bir demokrasi mücadelesinden de söz edilemez.

Bu noktada iki şeyi birbirinden ayırmak gerekiyor. Devletin demokratikleştirilmesi, cumhuriyetin-demokrasinin kazanımlarının korunması ile işçi ve emekçilerin yürüttüğü demokratik hak ve özgürlüklerin korunması mücadelesi aynı şey değildir. Birincisi bütün temsili kurumları ve hukuk sistemi ile burjuva demokrasinin korunmasını öngörürken ve bunun için işçi sınıfını seferberliğe çağırırken, ikincisi işçi sınıfının mevcut durumunu korumayı, mücadele yeteneğini geliştirerek onu daha büyük ve sonuç alıcı mücadelelere hazırlamayı öngörür. Demokratik hak ve özgürlükler için işçi sınıfının yürüttüğü mücadele, burjuva devlete karşı yürüttüğü mücadeledir. İşçi sınıfı açısından bu mücadele onun iktidar için yürüttüğü sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve ondan bağımsız olarak ele alınamaz. Böylesi devrimci bir hedefe bağlanmayan bir demokratik haklar mücadelesi, eninde sonunda burjuva düzenin istikrarına hizmet eder.

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşarak kazandığı hak ve özgürlükleri etkisizleştirmek için burjuvazi tarih boyunca iki mücadele taktiğine başvurmuştur. Ya, bugün yaptığı gibi, baskı ve zoru devreye sokarak bu hakları yok etmeye, ya da, bu hak ve özgürlükleri kullanarak işçi sınıfını burjuva demokrasisine tabi kılmaya çalışmıştır. Çoğu durumda bu iki yöntemi birlikte kullanmıştır. Devletin demokratikleştirilmesi ve demokrasinin korunması, işçi sınıfını burjuva demokrasisine bu tabi kılmanın isim değiştirmiş halidir.

Devrim perspektifinden uzak kaba bir demokrasi savunusunun da, burjuva sınıfı içerisinde bir ayırıma dayanan (anti-faşist, anti-tekelle vb.) mücadele stratejilerinin de varacağı nokta, tarihsel deneyimin de kanıtladığı gibi, burjuva demokrasisinin kutsanmasıdır.

Bugün, burjuvazi yaşadığı ekonomik ve

siyasal kriz ve bunun keskinleştirdiği ilişkileri ile yönetemez duruma düşmüştür. Türkiye burjuvazisinin bölgede ve kapitalist sistemin baş aktörleri ile yaşadığı sorunlar, yönetememezlik durumunu derinleştirmektedir. Yaşanan darbeler süreci, burjuva cephedeki kaostan ve yönetememezlik durumunun en açık belirtileridir. Aynı zamanda devrimin güncelliğini işaret eden bu yönetememezlik durumunun devrimci bir kalkışmaya yol açmadan savuşturulmasının temel nedeni, işçi sınıfının içinde bulunduğu geriliği ortadan kaldıracak, sınıfın çoğunluğunu devrimci bir güç halinde birleştirecek devrimci bir çekim merkezinin olmamasıdır.

Sınıf mücadelesinde karşıt kutupları oluşturan burjuvazi ve proletaryanın gücü ve olanakları sadece kendi konumları, güçleri, olanakları ve hazırlıklarıyla belirlenmez. Bu mücadelede işçi sınıfının güçsüzlüğü, kendisi kaos içerisinde olsa da, burjuvazinin hanesine güç olarak yazılır. Bugün tam da böyle bir durumdayız. Darbe sürecinde tanık olduğumuz gibi burjuvazi içindeki güçsüzlük ve parçalanmışlık had safhada, devlet aygıtı parçalanmanın eşliğinden dönmüş vaziyette ve halen sendeliyor. Bunlara rağmen burjuvazi egemenliğini sürdürebiliyorsa, bunun nedeni burjuvazinin güç ve olanakları değil, tam tersine, burjuvazinin güç hanesine yazılan, işçi sınıfının bu süreçte güçsüzlüğü ve hazırlıksızlığıdır.

Yaşanan ekonomik ve siyasal kriz, kaos ve yönetememezlik durumu, devlet aygıtının dumura uğramışlığı dikkate alındığında, darbe süreci, işçi sınıfının geriliği ve örgütsüzlüğü nedeniyle çok uzakta görülen devrimin sanılandan çok daha yakın olduğunu gösterdi. Bu açıdan bakıldığında burjuvazinin içinde bulunduğu kararsızlık ve bocalamanın en tepe noktaya çıktığı darbe süreci, aynı zamanda başarılı bir devrimin (kitle gücüyle ordu ve polisin bölünmesi vb.) ipuçlarını da vermektedir. Ayrıca bu tablo bize eksik olanın ne olduğunu da göstermektedir.

Politika güç ile yapılır; güç ise savaşım amacına uygun bir niteliğe ve bu niteliğin harekete geçirdiği bir niceliğe tekabül eder. Proleter devrim açısından bu güç, devrimci bir çekim merkezinin yaratılması ve bunun, başta sınıfın öncü kesimleri olmak üzere sı-

nıf hareketiyle buluşmasıdır.

Tarihi boyunca Türkiye sosyalist hareketinin zaaflarından biri, güçsüzlüğü, burjuvazinin iç çelişkilerine dayanarak, burjuva fraksiyonların biriyle ittifak yaparak aşabileceğini sanması; ideoloji ve politikasını buna uygun olarak belirleyerek, devrimci ideoloji ve politikadan geri adım atması; bir diğeri de somut gerçekliği olduğu gibi değil de, kendi özlemlerine uygun olarak, abartılı bir biçimde –yani görmek istediği gibi- ele almasıdır. İtiraf etmeliyiz ki Türkiye sosyalist hareketi, sınıf mücadelesinde iki uç savrulmayı ifade eden bu yaklaşımlardan ağırlıklı olarak birincisinin yani ekonomizmin etkisi altında kalmıştır ve onun yıkıcı sonuçlarını yaşamıştır. Bugün de en büyük tehlikeyi bu akım oluşturmaktadır.

Darbeye rağmen burjuvazinin yönetmezliğinin sürdüğü bugünkü koşullarda kapitalizm, günlük işleyişi ile sınıf mücadelesinin önüne yeni fırsatlar yaratacaktır. Komünistlerin görevi, kaçırılan fırsatların arkasından umutsuz bir biçimde yakınmak değil, fırsatların neden kaçtığını bilince çıkartarak yeni fırsatlara bugünden hazırlanmaktır. Unutmamak gerekir ki, yeni fırsatları devrimci bir tarzda değerlendirmek, ancak bugünden devrimci bir hazırlığın yapılması ile bağlantılıdır. Aksi durumda kaçırılan fırsatlara bir yenisinin eklenmesi kaçınılmazdır.

Bugün Türkiye devriminin, dolayısıyla Komünist Hareketin önündeki ivedi görev; Komünist bir çekim merkezinin yaratılması, bu çekim merkezi etrafında, adım, adım bir işçi sınıfı ve emekçi devrim cephesinin kurulması; bunun, ulusların kendi kaderini kendilerinin tayın hakkı ve sosyalizm perspektifi ile Kürt ulusal mücadelesiyle ilişkilendirilmesidir.

Komünist hareketin ve işçi hareketinin mevcut durumu, ideolojik savrulma, örgütsel dağınıklık ve politik güçsüzlük dikkate alındığında ve buna darbe koşullarının ağır baskıları eklendiğinde devrimci hazırlığın önünde büyük zorlukların olduğu açıktır. Ama zor olan, olanaksız olan değildir. Yeter ki zorlukları nasıl aşacağımızı bilelim; akıntıya kapılmadan, anafolara düşmeden hedefi doğru belirleyip, bu hedefe varmak için gerekli enerji ve cesareti, yıkıcılığı ve hüneri ortaya koyabilelim.

Farklı sosyalist hareketlerin darbe değerlendirmeleri ve darbeye karşı mücadele önerilerlerinden oluşan bir özeti İşbaşı okurları için derledik. (Daha fazla bilgi ilgili parti ve hareketlerin internet sitelerinde)

HDP: Krizden çıkışın yolu OHAL değil demokrasidir

...15 Temmuz darbe girişimi hükümete muhalif olanların tasfiye edilmesinin, demokratik hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanmasının fırsatı ve aracı haline getirilmiştir.

Ülkemizi felaketin kıyısına sürükleyen bu vahim ve karanlık gidişat karşısında demokrasiden, barıştan ve emekten yana mücadele eden tüm kurumları, sendikaları, meslek odalarını, sivil toplum kuruluşlarını, demokratik kitle örgütlerini, siyasi parti ve yapıları, kadın ve gençlik örgütlenmelerini, vicdan sahibi tüm demokrat yurttaşları, halklarımızın güvenliği ve özgürlüğü, toplumun demokratik geleceği için ortak mücadeleye çağırıyoruz.

Acil ihtiyacımız demokrasi ve özgürlüklerdir. Darbe, çatışma ve kaos ortamından çıkmanın yolu daha fazla otoriterleşme ve ‘tek adam’ yönetimi değil daha fazla demokrasidir.

EMEP: Acil Görev; Demokrasi Cephesi

Ne darbe, ne OHAL, ne de tek adam tek parti diktatörlüğü!

Çözüm demokratik haklara ve siyasal özgürlüklere sahip çıkmak, halk demokrasisi için mücadele etmektir!

OHAL’in kaldırılması, söz, basın, örgütlenme (sendikal-siyasal) ve inanç özgürlüğü başta olmak üzere temel hak ve özgürlükleri, ezilen ulusun demokratik haklarını, yargı bağımsızlığını ve halk egemenliğini güvence altına alan laik demokratik bir anayasa için bir araya gelinmeli, faşist bir rejim kurulmasına geçit vermemek için mücadele edilmelidir

ÖDP: Bu Gerici Karanlık Rejimi

Birleşen Halk Yıkacak

Erdoğan’ın şefliği altında tüm toplumu susturarak, İslamcı faşizmi adım adım hakim kılmaya çalışan AKP iktidarı ülkemizi içerde ve dış politikada açık bir felakete sürükledi.

Bu sürecin görünen sonucu, açık bir diktatörlük, açık bir faşizm olacaktır. Ülkemizin kaderine sahip çıkmak için birleşerek, Türkiye’yi laiklik, özgürlük, demokrasi, birlikte yaşam ve emekçilerin insanca yaşayacağı koşullar temelinde yeniden kuracak bir iradeyi bulduğumuz her yerde oluşturup güçlendirmek için mücadele etmekten başka bir yolumuz yok.

SYKP: Darbenin Her Türüsüne Karşıyız

15 Temmuz günü akşam saatlerinde, ordunun içindeki bir klik tarafından sarayı ve hükümeti hedefleyen bir darbe girişimi gerçekleşti.

AKP/Saray İslam-Türk sentezini daha da derinleştirecek bir çaba içine girecektir. Akamete uğratılan bu darbeyi faşizme doğru gidişatı daha da hızlandırma yönünde kullanma arzusu içinde olacaktır.

Demokrasi, özgürlük ve emek güçleriyle birlikte en geniş cepheyi oluşturmak her zamankinden daha da elzemdir. Darbeler süreci bitecek, faşizm geriletilcek; halklar, emekçiler ve ezilenler kazanacak.

Yeşil Sol Parti: Demokratik Siyaset,

Evrensel Değerleri Kabul Etmekle Başlar!

Yeşil Sol Parti olarak; yaşadığımız darbe girişimi karşısında sivil siyasetten ve parlamenter demokrasiden yana tavır aldık.

Darbe girişimlerine karşı durduğumuz gibi sivil iktidarların otoriter rejim dayatmalarını da asla kabul etmeyeceğiz. Çözüm barışın ve demokrasinin savunulmasıdır.

Halkevleri: Tüm demokrasi güçlerine çağırımızdır!

HDP’sinden CHP’sine emek ve meslek örgütle-

rinden tüm demokratik kitle örgütlerine kadar tüm demokrasi güçlerinin temel görevi sözde “darbenin karşısına halk egemenliğini” koyuyoruz propaganda-sını kendisine bayrak edinen/edinecek olan AKP’nin gerici, faşist diktatörlüğünü gizlemesine izin vermemelidir.

Ne Saray diktatörlüğünün alternatifi askeri darbedir ne de askeri darbenin alternatifi gerici-faşist diktatörlüktür.

Devrimci Parti: Askeri darbe durdu, Saray’ın darbesi sürüyor

Devrimci Parti 15 Temmuz bir darbe girişimi olarak görmektedir.

Tüm demokrasi güçleri ve sosyalistler bu saldırı politikalarına olağanüstü hal politikalarına ve olası yeni darbe girişimlerine karşı omuz omuza gelmeli, yan yana yürümelidir.

Emekçi Hareket Partisi:

Saraydan Hesabı Halk Soracak

Gerçek demokrasiyi savunanlar, bu darbe benzeri onlarca daha ağır darbe politikasına imza atmış olan Erdoğan’ı bir an olsun aklından çıkarmamalıdır. En genel anlamda darbelere karşı olmak doğaldır fakat teokratik rejim yaratmak isteyen Erdoğan’ın gerçek tehlike olduğu bilinmelidir. Bu süreci kurgulamış olmasa bile birinci dereceden sorumlusudur. Gerçekten demokrasi, özgürlük ve laiklikten yana olanlar daha güçlü birliklerle, daha güçlü direnişlerle yeni bir mücadele sürecini önüne koymak zorundadır.

Kaldıraç: Kendi gücüne güven, örgütlen!

Egemenlerin kavgasından emekçilere, halklara demokrasi çıkmaz! Kendi gücüne güven, örgütlen!

15 Temmuz tarihinden bu yana darbe içinde darbe süreci yaşıyoruz.

Şimdi karar vermesi gereken, korkutulmaya çalışılan bizleriz! Ya korkularımıza teslim olup, susup sinecek, kendimizin, çocuklarımızın geleceğini karartacağız. Ya da, egemenler arası iktidar kavgasında izleyici olmaktan çıkıp, kendi taleplerimiz, gündemlerimizle; insanca, onurumuzla ve kardeşçe yaşayacağımız bir ülke, dünya için direneceğiz

Devrimci Hareket: Tehlike geçmedi; yeni başlıyor

. Tehlikeyi 15 Temmuz darbe girişiminden ibaret sanmak, asıl tehlikeyi görmemeyi beraberinde getirecek, oluşan psikolojik ortamın iktidar tarafından en kapsamlı saldırılar için kullanılmasına zemin hazırlayacaktır.

Devrimci demokrat tüm örgütlü yapılar, tüm kişi ve kuruluşlar, bu konuda gecikmeden, birbirini tamamlayıp güçlendirecek adımlar atmalıdır. Bunun için, toplantılar yapıp uzun uzun tartışmaya, program ve tüzüklere ihtiyaç yoktur.

TKP 1920: Amerikancı darbe bastırıldı

12 Eylül 1980 darbesinin tersine Amerikan çocukları bu kez başaramadı

Emperyalizmin kör aleti Fethullah Gülen örgütü, emperyalizmin kör aleti IŞİD ve PKK’nin terör eylemlerinden çok daha kapsamlı bir saldırıyla Türkiye Cumhuriyeti yönetimini toptan ele geçirmeye çalıştı, fakat yenildi.

Emperyalizm ve uzantıları ne yaparlarsa yapsınlar, işçilerin, şehir ve köy emekçilerinin, bütün Türkiye halkının vatan, cumhuriyet ve emek mücadelesini durduramadı, durduramayacak.

Komünist Parti: Gerçek bir darbe denemesi

15 Temmuz darbe girişimi, birbirinden farklı dünya görüşüne sahip odakları değil, aynı sınıfsal temel ve ideolojik yapıya sahip iki, hatta daha fazla devlet

hizbini karşı karşıya getirmiştir.

Somut olarak ülkedeki dengeleri değiştirebilecek, darbe gecelerinde de, gerici linç kampanyalarında da harekete geçip oyunu bozabilecek bir bağımsız devrimci örgütlenme haline gelmek Komünist Parti’nin biricik hedefidir. Emekçi halkımıza da yegâne çağrımız bu hedefe hep birlikte ulaşmamız için kendi gücüne güvenerek hareket etmesi, bu karabasanı izlemekten vazgeçip inisiyatif almasıdır.

Halkın Türkiye Komünist Partisi: Türkiye Saray Darbesi’ne teslim olmayacak

“15 Temmuz gecesi yaşanan askeri darbe girişimini fırsat bilen AKP iktidarı Türkiye’nin faşist ve şeriatçı bir düzene geçmesi için yeni darbeler örgütlemektedir

Türkiye Saray Darbesi’ne teslim olmayacak, şeriatçı-faşist cerahati söküp atacaktır!”

DSİP: Darbeciler kaybedecek!

Birkaç saattir bir darbe girişimi içinde yaşıyoruz. Ordunun içindeki cuntacı bir yapı yönetime el koymaya çalıştı..

Binlerce insan darbelere karşı sokaklara çıkmaya başladı. Darbelere karşı mücadele eden binlerce insanla beraberiz.

Darbeye karşı mücadele bir demokrasi girişimi olmalı, siyasal demokrasinin sınırlarının daraltılmasına karşı da mücadele hâline gelmelidir

Kızıl Bayrak: 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası

...15 Temmuz böylesi bir zeminden tümüyle yoksun bir girişim oldu. Sınıfsal bakımdan tanımlanabilir bir güce dayanmadığı gibi, toplumsal düzeyde elle tutulur bir siyasal ihtiyaca da karşılık düşmüyordu

Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için varını yoğunu ortaya koya-bilmektir.

Halen güçlü ve etkili bir dinsel gericilik odağı olan AKP’nin, son gelişmelerden de en iyi biçimde yararlanarak, başarısız dinci faşist darbeyi başarılı bir başka dinci faşist darbeye çevirmek çabasının göğüslenmesi kuşkusuz acil bir güncel görevdir. Ama gerçekten devrimci olan bir parti, bu çabaya kendi yönünden en anlamlı katkısını, kendi bağımsız devrimci konum ve kimliğini koruyarak ve kendi stratejik yönelimleri doğrultusundaki çabalarını yoğunlaştırarak sunabilir ancak. Öteki her şey şu veya bu burjuva siyasal yönelimin eklentisi olmaktan öte bir anlam taşımaz.

Alinteri: Darbecilerin yapıp-edecekleri her şey, şimdi kendilerini bastıran iktidar bloku tarafından gerçekleşiyor

15 Temmuz’da gerçekleşen darbe girişiminin bastırılmasından sonra darbecilerin yapıp-edecekleri her şey, şimdi kendilerini bastıran iktidar bloğu tarafından gerçekleşiyor.

.....“silahlarınızla sokağa çıkın”, “sokakları terketmeyin” gibi çağrılarla sokak hakimiyetini korumaya, gerekirse terör yöntemlerini de devreye sokarak elden bırakmamaya endekslenmiş bir güç var karşımızda. Bu gücü, “istedikleri sayıda insan çıkaramıyorlar, sol yine abartıyor” gibi ciddiyetsiz bir yaklaşımla ele alıp kendi sağıcılıklarını perdelemeye çalışanların zaten mücadele gibi bir dertleri de yoktur. Fakat böyle bir derdi olanlar, bu gücün tetikleyeceği gerici bir iç savaş da dahil tüm seçeneklere hazır olmalıdırlar.

Bu seçeneklerin başında da öz savunma yöntemleri başta olmak üzere faşist teröre karşı geliştirilecek tüm yöntemlerin devreye sokulması, bu yöndeki hazırlığın hızlandırılması geliyor.

Gülen Örgütü, Ordu ve Kürt Hareketine, Alevilere, Devrimcilere Karşı Kurulan AKP-CHP-MHP Koalisyonu Üzerine

Osman Tiftikçi

Gülen Örgütü ve Darbe Girişimi

Gelişmelere F. Gülen’le T. Erdoğan arasındaki bir iktidar mücadelesi olarak bakmak yanlıştır. Darbe girişimi ve sonrasında meydana gelen olayların çerçevesi çok daha geniştir.

F. Gülen örgütlenmesi bilinen anlamda bir cemaat değildir. Gülen örgütü Amerika’dan, NATO’dan, Avrupa Birliği’nden, Türkiye’deki hükümetlerden, düzen partilerinden, devletin istihbarat örgütlerinden bağımsız, F. Gülen’in kafasına göre oluşmuş ve ona göre hareket eden bir yapı değildir.

Özellikle 1990’lardan yani Doğu Bloğunun çökmesinden sonra Türkiye’de F. Gülen örgütü ile birlikte çalışmayan, ona hizmet etmemiş hiç bir siyasi iktidar ve düzen partisi yoktur. Demirel, Ecevit, Türkeş, Çiller, Mesut Yılmaz ve en son bu örgüte ne istediye veren, bir dediğini iki etmeyen AKP iktidarlara. Sağ kesimde sadece Erbakan ve bazı büyük cemaatler Gülen örgütüne mesafeli durdular. Bunun bedelini de 28 Şubat sürecinde ağır biçimde ödediler.

Polis teşkilatında ve orduda Gülen adına yapılan çalışmaları engellemeye çalışanlar cezalandırıldı. Herhalde aklı başında hiç kimse bütün bunların F.Gülen’in yüzü suyu hürmetine yapıldığına inanmaz. F. Gülen’in dünya çapında devletler, hükümetler, siyasi liderler, kalburüstü düzen aydınları arasındaki prestijinin sebebi ne? Bunlar, F. Gülen’in bir simge olduğunu, F. Gülenle birlikte çalışmanın emperyalist dünya sistemi ve işbirlikçi sermaye ile birlikte çalışmak olduğunu biliyorlar. Rusya’da, Türkiye Cumhuriyetlerinde Gülen okullarının kapatılma nedeni, bunların ajan faaliyeti yürütmeleri idi.

F. Gülen’in ideolojik anlayışı da cemaatçi İslami anlayıştan farklıdır. Bu anlayış cemaatçi anlayışın tersine Batı dostudur, Amerika’nın “dünyanın dümeninde” olduğuna inanır. Amerika’nın onayı alınmadan iş yapılmasına karşıdır. Dinler arası düşmanlıktan değil, diyalogdan yanadır, Gülen Papaya hürmetkardır. Gülen İsrail dostu, Amerika ve İsrail’e direnenlerin düşmanıdır. Gülen örgütü cemaatler gibi kitle çalışması yapmaz. Özel olarak seçtiklerini eğitip bürokrasiye, askeriye, şirketlere nitelikli kadro yetiştirir. Güleni anlayış muhalif değil işbirlikçidir, devletçidir, Türk-İslamcıdır, militaristtir. Gülen başörtü eylemlerine karşı bile devletin generallerin yanında oldu. Güleni anlayış İslamın gereklerini yerine getirme konusunda bağnaz değildir. Güleni anlayış son derece pragmatisttir. Yeri gelir laikliği, Atatürkü yani cemaatlerin nefret ettiklerini bile över. Gülen anlayışı Amerikanın ve işbirlikçi sermayenin

çıkarlarına göre biçimlenen, değişen bir İslami anlayıştır. Bu nedenle AKP de İslamcı, Gülen de İslamcı tespiti çok eksik bir tespittir. Ortada iki İslami anlayış vardır ama bunların arasında çok önemli farklar vardır.

Darbe girişimini ordunun büyük bir kısmını ele geçirmiş olan F. Gülen’in iktidar hamlesi olarak görmek yanlıştır. Bu bakış hem darbenin arkasındaki egemen güçleri, onlarla birlikte davranan siyasi güçleri, basını, istihbarat örgütlerini vs. görmemize, hem de Türk ordusunun ve askeri darbelerin niteliklerini kavramamıza engel olur. Kısacası böyle bakılırsa Türkiye’deki ekonomik, siyasi sistem anlaşılamaz.

Türkiye emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülkedir. Ordu da öyle mualakta, ortada duran, akli esenin örgütleyebildiği, içine sızabildiği, kafasına göre de darbeye kalkıştığı bir kurum değildir. Ordu da sisteme askeri olarak, ideolojik olarak, teknik olarak, istihbarat olarak bin bir türlü bağla bağlıdır. F. Güleni generallerin kendilerini 40 yıl gizledikleri, numara yaptıkları, sonra da onun emri ile NATO’dan, Pentagon’dan, CIA’dan, MİT’den, işbirlikçi sermayeden bağımsız olarak darbeye kalkıştıkları senaryosu, ancak küçüklerle masallar kategorisinde değerlendirilebilir. 12 Eylül cuntası ne kadar Kenan Evren darbesi idiyse, bu darbe girişimi de o kadar F.Gülen darbesidir.

Türkiye’de ordu altmış, yetmiş yıldır dünya emperyalist sisteminin organik bir parçasıdır. Askeri darbeler de Türkiye’deki bağımlı kapitalist düzenin yapısal bir ürünüdür. Bu sistem devam ettiği sürece darbeler gündemde olmaya devam edecektir.

Orduda Tasfiye ve Yenilikler

Ordu önemli bir alt üst süreci yaşıyor. Bu süreci T. Erdoğan’ın kendi ordusunu kurma çabası olarak değerlendirenler var. Fakat bu mümkün görünmüyor. Her şeyden önce atılan adımlar; önceki, sonrası hesap edilerek, düşünülerek, gerekli mevkiilerle (en başta NATO) anlaşarak atılan adımlar değil. Bunlar bir panik halini yansıtıyor. Eğer bu adımların birçoğu yeniden gözden geçirilmez böyle devam ederse, ordu içinde ne AKP’nin ne de NATO’nun isteyeceği gelişmeler ortaya çıkabilir.

Mevcut ordunun temelleri 1826’da Yeniçeriliğin tasfiyesi ile atıldı. Prusya ekolü örnek alınarak modern ordu kuruldu. Bu ordu Birinci Dünya savaşında yenildi ve dağıldı. Kurtuluş Savaşı sırasında, dağılan imparatorluk ordusu yerine ulusal bir ordu kuruldu. Ulusal ordu Kürtlere, Rumlara, Ermenilere ve Türkiye soluna karşı fiilen savaş sürecinde biçimlendi. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Prusya ekolü terkedildi ve ordu, Amerikan subaylarının biçimlendirdiği, eğittiği NATO ordusuna dönüştü.

Bu süreç devam ediyor. Doğu Bloğunun çökmesinden sonra Türk ordusuna uluslararası görevler de verilmeye başlandı. Örneğin Bosna’ya, Afganistan’a Somali’ye askeri güç yollandı.

1980’lerden sonra profesyonel orduya geçiş süreci tartışmaları başladı. Günümüzde bu süreç özel hareketçiler, uzman askerler ile önemli bir mesafe kaydetti. Ama zorunlu askerlik ve eski sistem de devam ediyor.

AKP ordu içinde geniş bir tasfiye yapıyor. Emir komuta zincirinde değişikliklere gidiyor. Askeri liseler kapatıldı. Milli Savunma Üniversitesi gibi şu ana kadar olmayan yeni kurumlar oluşturuluyor. Dediğimiz gibi bu adımlara yön veren etken panik ve korku gibi görünüyor. Fakat atılan bu adımlar NATO’nun ve Türkiye’deki sistemin ihtiyacına uygun olacak biçimde, profesyonel orduya doğru geliştiği ölçüde sistem tarafından desteklenecektir. Örneğin askeri liselerin kapatılması, zaten şişkin olan ve Kürtlere karşı savaşta, iç savaşta ve uluslararası görevlerde pek de kullanışlı olmayan muvazzaf subay, astsubay kadrolarının tasfiyesi, Harp Okullarına ve kurmay sınıfına eleman seçmede yeni kriterler, yeni yöntemler, profesyonel orduya geçişi hızlandırabilecek adımlar haline getirilebilir.

Orduya yönelik operasyonda bütün bunlar olabilir ama ordunun T. Erdoğan ordusuna dönüşmesi mümkün değil. Çünkü mevcut dünya sisteminden çıkmadan, bu sistemden kopmayı göze almadan ayrı bir ordu örgütlenemez. Hatta orduyu yeniden düzenlemek bu sistemin ekonomik, askeri, teknik desteği olmadan mümkün değildir. Daha fazla uzatmağa gerek yok. T. Erdoğan eninde sonunda, hatta en kısa sürede emperyalist sistemle ve NATO ile uzlaşmak, onlara boyun eğmek zorundadır. Rusya ile ilişkilerin, NATO ile AB ve Amerika ile olan ekonomik, askeri ilişkilerden doğacak boşluğu doldurabilmesi mümkün değildir.

Şu anda T. Erdoğan’ı iktidarda tutan en önemli etken, CHP, MHP ve Ulusalçıların verdiği destektir. Mecliste fiilen AKP-MHP-CHP koalisyonu vardır. T. Erdoğan bu koalisyonu bozmamak için son derece dikkatli davranıyor, Atatürkçü ve milliyetçi görünüyor, zaman zaman özeleştiriyor, kendine göre tavizler veriyor. Koalisyon ortakları bu birlikteliklerini darbeye karşı ittifak olarak göstermeye çalışıyorlar. Gerçekte ise bu ittifak, darbeye değil Kürt hareketine ve Türkiyeli devrimcilere karşı bir ittifaktır. Nitekim bu ittifak darbe girişiminden önce kurulmuştu. 7 Haziran seçimlerinde Kürt hareketiyle Türkiyeli sol güçlerin birlikteliğinin sağladığı başarı ve yarattığı olağanüstü hava, bu ittifakın oluşmasına neden oldu. AKP, CHP, MHP hep birlikte hü-

kümet kurulmasını engellediler, Kürtleri topyekün imhayı amaçlayan savaşta birlikte başlattılar. Eğer darbe girişimi başarılı olsaydı MHP ve CHP yönetici kadrosu başta olmak üzere hepsinin darbeyi destekleyeceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Nitekim AKP darbenin yapacağı ne kadar iş varsa hepsini tamamlıyor. OHAL, KHK’lar ile yönetim, Kürtlere ve sola yönelik saldırılar, aydınların tutuklanması, gazetelerin, internet sitelerinin, TV’lerin engellenmesi, kapatılması, İşkenceli sorgular, 30 gün gözaltı süresi, avukatlara bile görüşme yasağı. Darbecilerin yapmak isteyip de AKP’nin yapmadığı bir şey var mı? Hani darbeye karşıydı? CHP Genel Başkanı dün, “anayasaya aykırı ama HDP’liler yargılsın diye oy vereceğiz” diyordu; bugün de “AKP hangi desteği istiyorsa vereceğiz” diyor. AKP-CHP-MHP koalisyonunu devam ettiren ortak payda Kürt ve devrimci düşmanlığıdır. AKP kirli savaşa son vermeye kalktığında bu koalisyon dağılacaktır.

Bu durum mevcut sistemin tıkanığını, burjuva anlamda bile demokratik bir alternatif üretme yeteneğini kaybettiğini gösteriyor. 7 Haziran’da hiç de demokratik olmayan bir seçim yapıldı ve sistem bunun sonuçlarını bile kaldıramadı, savaş çıkardı. Savaş demokratik bir hamleyi değil, bir darbe girişimini tetikledi. Darbe demokratik yöntemlerle, parlamenter yöntemlerle değil, sivil bir darbe koalisyonu ile aşılmaya çalışılıyor. Darbeden önceki savaş koalisyonu aynen devam ediyor. Sistem, Kürt sorununu, Alevilerin, gayrimüslimlerin sorunlarını, örgütlenme, basın, yayın ile ilgili en sıradan demokratik sorunları çözemiyor. Kendini dini gericiliğin ve bir adamın eline teslim etmiş paldır küldür gidiyor.

Türkiyeli devrimci, demokratik güçlerin, Alevilerin, Kürt demokratik hareketiyle birlikte oluşturacakları güç birliği, ülkemizi aydınlığa çıkaracak tek yoldur.

Söz ve Eylem
Ağustos-Eylül-Ekim-2016

4

Çıkıyor

Oku Okut

- ★ 20 Temmuz Darbesi
- ★ Aşamalı Devrim Teorileri-2
- ★ Brexit
- ★ Emperyalizmin Yüzyılı
- ★ Orhan Kemal

KOMÜNİST HAREKET

FORD

15 Temmuz'da darbeyi demokrasi, hak ve özgürlükler adına engellediklerini söyleyenler iş başında. "O" hal yasalarıyla işçi sınıfına ve emekçilere karşı pervasız saldırılarını artıran burjuvazi, fabrikalarda, atölyelerde işçi kıyımını sürdürüyor. Her gün onlarca işçi, gerekçe gösterilmeden işten atılıyor. Koç Holding patronu 'en fazla teşvik kredisini bu hükümet zamanında aldık' diyerek, hükümeti onore ederken, Sarayda patronlara "işinize yaramayan adamı sırtınızda taşımayın, verin tazminatını, atın işten" diyerek, rahat davranmalarını salık veriyor. Metal eylemlerinde büyük işçi eylemlerinin ortaya konduğu Ford Otosan Fabrikası'nda aylardır gerekçesiz olarak birçok işçinin işine son verildi. Özellikle Türk Metal Sendikası dışındaki sendikalara üye olan işçiler hedef olarak seçiliyor. Son olarak, 18 yıldır Ford fabrikasında çalışan TOMİS Sendikası'na üye bir işçi gerekçesiz olarak işten atıldı.

TOMİS Sendikası yaptığı açıklamada "Türk Metal ve Koç Holding metal işçisine karanlık bir gelecek sunmak için iş başındadır. TOFAŞ'ta kıyım gerçekleştirenlerin amacı neyse, bugün Ford Otosan'da başlayan süre avının da amacı odur. Bu yüzden artık gün susma günü değildir. Gün, sermaye sınıfının bir temsilcisi olan Koç Holding'e karşı sınıf bilinci ile davranabilme günüdür. Gün, birliği güçlendirme ve kenetlenme günüdür. Gün, artık Türk Metal çetesine haddini bildirme ve onlara fabrikayı dar etme günüdür. Bundan başka her yol, metal işçisine yeni işçi kıyımları, baskı ve tehditten başka bir şey sunmayacaktır." dedi.

METRO

Metro Grossmarket ve DİSK'e bağlı Sosyal İş Sendikası arasında yürütülen toplu iş sözleşmesinin sonuçsuz kalması sebebiyle sendika, Türkiye genelinde bulunan 37 Metro marketinde grev kararı aldığını 25 Ağustos'ta açıkladı.

Sendika Genel Başkanı Metin Ebetürk yaptığı açıklamada; "İşveren tarafından ikramiyelerin 2015 yılı ücretlerine giydirilerek yok edilmesine yönelik talebin, toplu sözleşmeyi çıkmaza soktuğunu ifade ederek, ikramiyelerin yıllar süren bir mücadeleyle kazanıldığını, dolayısıyla işverenin kazanılmış haklarımıza saygı göstermesini talep ediyoruz." dedi.

Grev kararının duyurulmasından sonra, Metro İstanbul Kozyatağı mağazasından 5, Bursa Nilüfer mağazasından da 5 işçiyi hukuksuz bir biçimde işten attı.

Sermaye rekabet gücünü artırabilmek adına, bir taraftan köleci çalışma koşullarını dayatırken, bir taraftan da mücadeleyle kazanılmış haklara saldırıyı sürdürüyor. Artık her atölye, her fabrika, sadece orada çalışan işçilerin değil, Türkiye İşçi Sınıfı'nın mücadele alanıdır. İşçi sınıfı adına kazanılan ya da kaybedilen her direnişin bir domino etkisi yaratacağı kesindir. Her grev, her direniş desteklenmelidir.

YATSAN

İzmir Torbalı'da bulunan Yatsan Yatak Fabrikası'nda, TEKSİF Sendikası tarafından yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde arabuluculuk süreci, 24 Ağustos'ta sona erdi. Bu süreçte işveren ve sendika arasında anlaşma sağlanamadı. 730 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesinin anlaşmazlıkla sonuçlanmasıyla birlikte, sendikanın bayram öncesi grev kararını açıklaması bekleniyor.

Yatsan işçisi, ücretlerinde ilk altı ay yüzde 15, ikinci altı ay yüzde 10, toplamda 120 gün ikramiye, fazla mesai ücretlerine yüzde yüz zam ve geriye dönüş hak kayıpları için bir defaya mahsus 8 maaş talebiyle, masaya oturdu. Yıllardır sendikal bürokrasiyle önü kesilen Yatsan işçisinin birçok sosyal haktan yoksun bırakıldığı belirtiliyor.

TİS süreci hakkında fabrika önünde işçileri bilgilendiren TEKSİF İzmir Şube Başkanı Faruk Aksoy" Bugün uyuşmazlığımızın son günü ve sizler bu sürecin daha fazla uzamadan grev kararı alınmasını istediniz. Bugün artık masadan kalktığımız gündür. Bizler geleceğimiz, ekmeğimiz, çocuklarımız için mücadele veriyoruz." dedi.

TEDİ

Sendikalı oldukları için işten atılan TEDİ işçileri, eylemlerinin 24. gününde, özel güvenlikçilerin gazlı, coplu saldırısına uğradı. Saldırı sonrasında dört işçi polis tarafından gözaltına alındı. 12 Eylül sonrasında sendikalı olma hakkı sadece yasalarda yazılı bir madde olarak kalmışken, "olağanüstü hal" ilanı ile tamamen yok edilmiş durumda. Sermaye, devletin tüm güçlerini kullanarak, kendisinin payandası durumundaki sendikalara bile tahammül gösteremiyor. Bu noktada sermayenin esas korkusu, işçilerin sendikal mücadelelerinden çok, bu mücadeleyle geliştirdikleri örgütlenme bilincidir. Tüm saldırıları bu bilincin oluşmasını engellemek adına yapmaktadır. İşçi sınıfının örgütlü gücünün pratikle ortaya konması, sermayenin en son görmek istediği şeydir. Gözaltı sonrası serbest bırakılan işçiler, karakol polislerinin kendilerine "bırakın sendikalı olmayı, bu işlerle uğraşmayın gelin çevik kuvvet olun" şeklinde telkinlerde bulunduklarını kamuoyuyla paylaştılar. TEDİ işçilerinin direnişi kararlılıkla devam ediyor.

Zamantı Madencilik Dereleri Kirliliyor

Ordu, Kabadüz ilçesi, Akgüney mahallesinde faaliyet gösteren ve kurşun, bakır, çinko zenginleştirme tesisi bulunan Zamantı Madencilik için ek atık barajı projesine Ordu Valiliğince “ÇED Gerekli Değildir” kararı verilmişti.Ama her nedense Melet ırmağına karışan kimyasallar nedeniyle Altınordu belediyesince su kesintileri uygulanıyor..Yani kamunun bir bölümü bu madenin doğaya zarar vermediğini vurgularken, öbürü bu zararlardan ötürü su kesintileri uyguluyor. Ordu valiliğinin ÇED gerekli değildir raporuna itiraz eden Ordu Doğal Çevreyi Koruma Derneği Başkanı Gül Ersan, Sevgi Aydın ve Coşkun Türkeli Ordu İdare Mahkemesine dava açtılar. Bu davada istenen laboratuvar analizinde;siyanür, Ph ve zehirlilik sınır değerlerden % 20 daha yüksek çıktı. Bunun üzerine mahkeme ÇED gerekli değildir raporunu iptal etti. Bu karara itiraz eden Ordu Valiliği ve şirket yöneticileri davayı temyiz etti.. Danıştay da mahkemenin verdiği kararı onayınca çevre halkı Melet Irmağı kurtuluyor galiba sorusunu sormaya başladı. Bunun üzerine, Ordu Doğal Çevreyi Koruma Derneği Başkanı Gül Ersan, bu dava ile haklılığımız kanıtlandı ama tehlike hâlâ geçmiş değil diyerek, “Duyumlarımıza göre şirket buradaki çalışmalarını sonlandırıp yine aynı bölgede başka bir yerde çalışmalarını sürdürmek istiyor” dedi.

Zaten madenin bulunduğu alanın resimlerine bakınca hiçbir rapora gerek duymadan ne kadar zararlı olduğunu yarım akıllılar bile anlar.Demek ki bu raporu verenler yarım akıllı bile değil.

Devletin İmam Hatip Aşkı

15 Temmuz darbe girişiminden sonra devlet okulları İmam Hatiplere çevirerek, darbeciler yetiştirmeye hız vermiş durumda. Ülkenin her yerinde boşaltılan FETÖ okulları ya İmam Hatip okullarına çevriliyor, ya da ihtiyaçtan dolayı diye gerekçelendirilip en bilindik okullar İmam Hatip okullarına dönüştürülüyor.

Samsun’un en bilindik okullarından biri olan Mithat Paşa Kız Lisesi olarak bildiğimiz, şehrin en merkezi yerinde bulunan okul, yıllar önce karma eğitime başlayıp Anadolu lisesine çevrilip öğretimi sürdürmekteydi. Bu okul kimin aklına geldiyse bilinmez, birden bire kapısına,”15 Temmuz Şehitler Orta Okulu” pankartı asılarak dönüştürüldüğü duyuruldu. Hâlâ o okulda okuyan öğrenciler ve çevrede bulunan aileler şaşkına dönerek nedenini öğrenmeye çalışıp yetkililerden bilgi aldılar. Verilen bilgiye göre kapatılan şehir dışındaki bir FETÖ kolejinin adını Mithat Paşa Anadolu Lisesi yapıp öğrencilerini oraya taşıyacaklarmış ve burası ise ayrıcalıklı öğrenciler için tahsis edilmiş. Çünkü burada İmam Hatip Orta okuluna çok gereksinim varmış.

Bu duruma tepki veren veli, öğrenci ve eski öğrenciler bu haksızlığa eylemlerle karşılık verdi. Basın açıklamaları ve imza kampanyalarıyla dikkatleri çekmeye çalışan eylemciler, yetkililere ”zaten İlkadım ilçesinde iki adet İmam Hatip Orta Okulu ve üç adet Lisesi var. Bu ihtiyacın nereden doğduğunu anlatmalısınız. Neden merkezde konferans salonları olan, birçok gereksinimini çay bahçesi ve otoparkından karşılayan donanımlı bir okulu bizden alıp İmam Hatip yapıyorsunuz? Siz ayrıcalıklı bir ruhban sınıfı mı oluşturmak istiyorsunuz” benzeri sorular sordular.

Okulun eski öğrencilerinden Burcu Büyük, “okulumuzu geri alana dek direniş ve eylemlerimize devam edeceğiz” dedi. Günlerdir süren tepkiler ve 26 Ağustos tarihli yapılan kitlesel eylemin son olmayacağı ve sürekli olacağı vurgulandı.

Samsun’da Darbe Karşıtı Eylemin Panaroması

Ülkenin diğer illerinde olduğu gibi Samsunda da sözüm ona darbe karşıtı eylemler örgütlendi. İlk gecedan itibaren camilerden çağrılar ve salalarla halk sokağa çağrıldı. Bu yoğunluğu sürekli kılmak isteyen yerel yöneticiler ulaşımı akşam saatlerinde bedava yapmaktan alında stantlar kurup yeme içme servislerine kadar hizmetler ürettiler. Darbe karşıtı olan kalabalıkların demokrasi nöbetlerindeki ana sloganlar “Ya Allah Bismillah Allahuakber; İdam İsteriz” vb. idi. Bunların dışında ırkçı faşist slogan ve haykırışlar da ön plandaydı. Bayrak satışları rekorlara koştu; neredeyse tüm insanlara zorla bayrak satılacaktı. Elinde bayrağı olmayanlar belirli saatlerde meydandan geçmemeye özen gösterdi.

Bunlara bir de trajikomik bir şekilde DİSK,KESK,TTB,TMMOB ve 78’lilerin darbe karşıtı basın açıklaması yapmaları eklendi. Çiftlik Caddesinde yapılacak olan basın açıklaması öncesi eylem yerine giden ilerici demokrat insanlar kahramanlık türküleri, onuncu yıl marşı ve ırkçı sloganlar ve bayrak sallamalarla karşılaşınca oradan uzaklaşmak isterken tanıdık eylem çağırıcılarıyla karşılaşınca işin rengi anlaşıldı. Meğer CHP de eyleme destek vermek isteyip kahramanlık türküleriyle de eyleme damga vurmak istemiş. Yapılan tartışma ve değerlendirmeler sonucunda CHP’yi gerici bloğa yem etmeyelim görüşü diğer karşıtları ikna edilip eylem sürdü! Sloganlar “Türkiye Laiktir Laik Kalacak; Darbelere Hayır ve Faşizme Karşı Omuz Omuza” şeklindeydi. Suya sabuna dokunmayan bir basın açıklaması yapıldı. Ve basın açıklamasının sonucunda Çiftlikten Meydana yürünecek büyük yürüyüşün anonsu yapıldı. Büyük yürüyüşü gerçekleştirecek olanlar tüm siyasi partiler diye adlandırılan CHP, MHP ve AKP idi. Yani CHP’yi gerici bloğa teslim etmeyelim diyenlerin de bileşeni olan HDP parti olarak kabul görmemişti. Yani CHP’yi gerici bloğa teslim etmeyelim diyenleri CHP gerici Bloğa davet ediyordu. Bu davete bu dostlarımızın katılmadığını biliyorum ama bu sayede o gerici gösteriye katılması olası olmayanların da katılmalarını sağladığımızı biliyorum..

On binlerce insanın katıldığı bu yürüyüşe CHP iki yüz kişilik bir grupla onuncu yıl marşıyla eşlik ederken, bir adım ardındakiler “ıdam” istiyordu. Tarih öncesi görünümlü

mollalar ve çengel bıyıklı faşistler, IŞİD barbarlarını aratmayacak gösteriler sunuyorlardı.

Kısacası bu anlı şanlı kitle örgütlerimizin darbe karşıtı basın açıklaması diye yaptıkları eylem gündem yaratmadığı gibi, gerici faşist bir eylemin de çağrısını yaptığı için belki de tarihe geçti.

Bence sosyalistlerin ve komünistlerin yapamadığı, yer yer HDP’nin organize ettiği alternatif darbe karşıtı eylemler yapılmalı. Yapılamıyorsa da hiç yapılmamalı. Birilerine eklenilerek zarar görmeden yapılması düşünülen eylemler tam da burjuvazinin dediğini yapmak olur. En iyimser tabirle de bilmeden burjuvazinin değirmenine su taşımakla eş anlamlı olur.

Laiklik, Alevi Talepleri ve Komünistler

Yusuf Erdem

Lenin'in işaret ettiği gibi, devrimciler aynı zamanda en iyi demokratlardır. Dolayısıyla temel hak ve özgürlüklerin, laisizmin en tutarlı savunucuları onlardır.

İlan edilen OHAL ile birlikte daha fazla toplumsal baskı ve şiddete maruz kalan Alevilerin taleplerine ve laikliğe nasıl bakmamız gerektiği konusunda ki bir iki düşüncüyü özetlemek yerinde olacaktır.

Laiklik Üzerine

Toplumsal ve yönetsel bir ilke olarak laiklik; “bir devletin örgütlenmesinde, hukukunun oluşturulmasında ve işletilmesinde herhangi bir dinin, mezhebinin, o dine ait anlayışlarının ve normlarının belirleyici olmaması, hesaba katılmaması” talebini dile getirir.”

O halde laik devlet; “...örgütlenmesinin ve işleyişinin bir dinin inançlarıyla ilgili anlayışlar ve normlar tarafından belirlenmediği; örgütlenmesi yapılırken, hukuku oluşturulurken ve işletilirken bunların, herhangi bir dinin dünya görüşüne ilke ve kurallarına uyup uymadığına bakılmadığı devlettir.

Bireyler, yurttaşlar planında ise laikliğin temeli, can damarı; “Ayrımcılığa tabi tutulmama” ilkesi vardır. “Kimse; ...dini inanç ve kanaatlerinden veya dini itikada sahip olmamasından dolayı kınanamaz, suçlanamaz ve ‘ayrımcılığa tabi tutulamaz’ (Anayasa’nın 24. madde düzenlemesinin 3. Fıkrası ve Anayasa Mahkemesinin 1986/11 Esas sayılı kararı) Ayrımcılığa tabi tutulmama ilkesi, daha geniş anlamda bir bütün olarak yurttaşlar arasında “cinsiyet, ırk, renk, dil, din, inanç, cinsel tercih, etnik-ulusal-sosyal köken, felsefi veya siyasi görüş farkı gözetmemek” anlamlarını içerir.

İnsanlık bu ilkeye ulaşabilmek için çok acı deneyler yaşadı, çok büyük bedeller ödedi.

Ne var ki bu ilkenin Anayasada ve yasalarda biçimsel ve soyut olarak yer alması, bunların gerçek yaşamda da var olması anlamına gelmez. Yani kâğıt üzerinde liberal burjuvazinin de kabul edebileceği bu soyut eşitliğin, sosyal yaşamda karşılık bulabilmesi için hiçbir sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel, sosyo-psikolojik engelle karşılaşmaması gerekir. Bu kâğıt üzerindeki eşitliğin ve engellerin en çarpıcı örneğini ünlü Fransız romancısı Anatole France dile getirir: “Kanun; yüce eşitlik ilkesi içinde, hem zenginlere, hem yoksullara köprü altında uyumayı, sokakta dilenmeyi ve fırından ekmek çalmayı yasak etmiştir.”

O halde öyle bir toplumsal-siyasal-kültürel iklim yaratılmalıdır ki farklı olanların; eşitliği, temel hak ve özgürlükleri ve farklı olmaktan kaynaklanan haklarını, hiçbir baskıya uğramadan, aşağılanmaksızın, dışlanma ve gerilim yaratmaksızın özgürce, korkusuzca yaşayabilsinler. Ayrıca kendilerine siyasal, yönetsel, kamusal yaşama eşit

erişim ve katılım olanağı sunulmalıdır. Ve ırkçı, dinci-mezhepçi, ötekileştirici, siyasi nefret söylemlerinden kesin kopuş; eğitim sistemindeki dinsel, dogmatik ve mezhepçi yönelim ve unsurların tümüyle ayıklanması; eşitlikçi, demokratik, bilimsel, laik ve özgür tartışmaya, araştırmaya ve sorgulamaya açık bir eğitim sistemini yerleştirmek, kuşaklar boyu bunda ısrar etmek gerekir. Ve hiç kuşkusuz bu hedeflere ulaşmak sorunu; en başta bir iktidar sorunudur; enternasyonalist bir dünya görüşünü ve bir siyasi tercihi gerekli kılar.

Aleviler Ve Talepleri

- Selçuklu ve Osmanlıda din devletin referans kaynağı olan Sünni-İslam; Cumhuriyetle birlikte devlet dini haline dönüştürüldü ve DİB (Diyanet İşleri Başkanlığı) aracılığıyla kontrol altına alındı. Alevi inanç, kültür ve kimliğini var eden ocaklar ve tekkeler kapatıldı. Diğer dinler, inançlar, halklar üzerinde ise devletçe en gaddar biçimde her türlü, inkâr, imha ve asimilasyon uygulandı. Dolayısıyla bu topraklar, tutarlı demokratizmi ve laikliği hiç tanımadı. İçinde yaşadığımız dönemde ise dinci-mezhepçi bir politikanın en baskıcı, en faşizan, en karanlık biçimini yaşamaktayız. Bu ülkede makul vatandaş olmak için Müslüman, Sünni ve Türk olmak gerek. Kürtler, Türk olmadıkları için; Aleviler, Sünni olmadıkları için; Rum, Musevi, Ermeni, Protestan ve Süryaniler ise Türk ve İslam olmadıkları için her türlü zulmü, baskıyı ve kırımı yaşayageldiler.

- Çok iyi bilindiği gibi işçi sınıfı ve komünistler; yalnızca kendi kısa erimli dar sınıf çıkarları için savaşmakla yetinemezler ve yetinmemelidirler; aynı zamanda tüm ezilenlerin sorunları, hakları ve mücadeleleri ile yakından ilgilidirler. Bize göre Alevi halkı ve örgütlerinin neye inanacakları, neye inanmayacakları, nasıl ibadet edecekleri ve ibadet yerlerinin neresi olduğu hakkında söz söyleme, karar verme ve her türlü baskıdan uzak, korkusuzca, özgürce ve kendi kimliğinin onurunu hissederek inancını yaşama hakkı sadece ve sadece kendilerindir. Bu konuda ne devletin, ne kifayetsiz muktedirlerin, ne siyasi iktidarın, ne yüksek mahkemelerin,

ne de Diyanet İşleri Başkanlığının söz söyleme, fetva verme, karar oluşturma hakkı vardır.

- Alevilerin örgütlenip kitlesel mitingler yaparak, insan hakları mahkemelerine başvurarak, direnerek ve bir araya gelip ortaklaşarak biçimlendirdikleri talep ve hedeflerini biz –kendileriyle asla iç teolojik tartışmalara girmeden- var gücümüzle destekleriz.()

Alevi kurum ve aktivistlerinin kendi aralarında yürütülen görüşmelerde, mutabık kalarak AKP hükümetine ilettikleri aşağıdaki ortak taleplerini belirleme hakkı kendilerindir ve bize ancak say-

nı devleti yönetenlerin hegemonyasına sokan ve Sünnilik dışındaki tüm inançlara karşı sistemli bir asimilasyon politikası yürüten Diyanet İşleri Başkanlığı kapatılmalıdır.

8- Alevilere yönelik her türlü asimilasyon politikalarına son verilmeli, bu bağlamda yürütülen Alevi köylerine cami yapma politikası derhal ve ilelebet durdurulmalıdır.

Alevi kurumlarının bu talepleri demokratik bir ülkede olması gereken talepler olduğu halde Aleviler bu taleplerin hayata geçirilmesi için yıllardır mücadele vermektedirler.

Ne Yapılmalıdır?

Hangi inançtan, ulustan olurlarsa olsunlar, hangi dili konuşurlarsa konuşsunlar İşçiler; özellikle kapitalizmin boyunduruğu altında sömürülen birer ücretli köle oldukları için ezildiler ve ezilmekteler. Nasıl ki işçiler yalnızca kendi kısa erimli ve dar sınıf çıkarları için dövüştükleri takdirde o sorunları da çözemeyecekler ve üstelik çok ağır bedeller ödeyeceklerdir; tıpkı bunun gibi Alevi halkı çoğunluğu işçilerden oluştuğu halde yalnızca kendi hak ve özgürlükleri için mücadele etmekle yetinir, İşçi sınıfının, Kürtlerin, gayrimüslimlerin ve ötekileştirilen tüm mağdur ve mazlumların sorunlarına bigane kalır ve kardeşçe desteğini esirgerse kendi sorunlarına da çözemeyeceklerdir. Aynı şey, en örgütlü durumda olan Kürt özgürlük hareketi için de geçerlidir.

Sınıf bilinçli işçiler ve komünistler ise örgütlenip güçlü bir devrimci hareket düzeyine yükselerek inkâr, imha ve asimilasyona tabi tutulan tüm “öteki”lerin hak ve özgürlük mücadelelerini var güçleriyle desteklemek zorundadırlar, desteklemektedirler ve destekleyeceklerdir. Aksi durumda proletarya; devrimci tarihsel misyonunu yerine getirebilmek bir yana, kendi günlük çıkarlarını bile savunamaz. En başta söylediğimiz gibi Lenin’e göre, devrimciler aynı zamanda en iyi demokratlardır. Yani onlar toplumsal devrimin en yılmaz savaşçıları oldukları kadar, en tutarlı özgürlük ve laisizm savunucuları; tüm ezilenlerin en güvenilir savaş arkadaşlarıdır.

(1) Bu durum, elbette komünistlerin materyalist olma, yani fizik ötesi hiçbir güce, varlığa inanmama, bütün dinlerin, inanç ve ideolojilerin ve onların evriminin kaynağının maddi yaşam koşullarında aranması gerektiği, insanları tanrıların değil, Tanrıları ve tüm dinleri insanların yarattığı, hemen hemen bütün dinlerin başlangıçta ezilenlerin, kölelerin, mağdur ve mazlumların bir başkaldırı ideolojisi, adalet özlemi olarak şekillendiği; ne var ki zamanla bir devlet dini haline dönüştürüldüğü ve böylece sömürü ve baskıyı gizleyen bir sömürü aracı olarak kullanıldığı... biçimindeki görüşlerini yayma özgürlüğünü dışlamaz.

gı göstermek ve desteklemek düşer:

Bu hususta bize düşen ise ezilen Alevi toplumunun uğruna mücadele ettiği talepleri desteklemek ve bu talepleri yükseltmektir.

1- Cemevleri, Alevilerin ibadethanesidir ve statüsü ibadethane olarak kabul edilmelidir.

2- Okullarda okutulan “Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi” dersi Sünni İslâm dersleridir ve Alevi çocuklarını Sünnileştirmektedir. Alevi çocukları muaf tutulmalıdır.

3-Okullarda okutulan “Din kültürü ve Ahlak Bilgisi, Peygamberin Hayatı” gibi dersler devletin en önemli dayanaklardan biri olan Sünni İslam ideolojisinin yeniden üretimidir. Tekçi, mezhepçi dayatmanın ve ‘dindar nesil’ yetiştirmenin aracı olan bu dersler kaldırılmalıdır.

4- Pîr Sultan Abdal anma etkinliğine katılan 33 insanın katledildiği Sivas Madımak Oteli “İbret müzesi” ne dönüştürülmeli, katliamı teşhir eden, lanetleyen görseller yer almalıdır.

5- Birçoğu devletin elinde veya başka kimselerce işgal altında bulunan, başta Hacı Bektaş Dergâhı olmak üzere, tüm Alevi inanç merkezleri, dergâhları Alevilere iade edilmelidir.

6- Alevilere yönelik her türlü ayrımcı tutumlar ortadan kaldırılmalı, ayrımcılık yapanlara karşı caydırıcı yaptırımlar oluşturulmalıdır.

7- Devletin resmi dini kurumu olarak görev yapan ve Sünni İslâm inancı-

Her Yerde Kapitaliz, Her Yerde Sömürü

Mustafa Özkan

Karadeniz’de fındık toplama mevsimi her yıl olduğu gibi yine,yeni umutlara yelken açma şenlikleri gibi başladı.Rekolte düşüğe olsa üretici fındığını toplatacak,kapitalist barbarların lütfettikleri paraya satacak,sonra da, ya açlık sınırının daha da altında oluşacak kazancıyla bir yılı yarı aç,yarı tok geçirecek, ya da şansı yaver gidip bir yıl boyu yetecek parayı kazanıp kahvehanelerde oyun oynayıp, barlarda içki içerken yeterli geliri olmayanın tefecilerden para alıp nasıl da rezil olduğunun dedikodusunu yapıp, gelecek yıl aynı şeyleri yaşayacağını aklının ucundan bile geçirmeyecek...Fındığı hiç olmayanlar veya az olup da toplama mevsimi daha sonra gelenler gündeliğe gidip kışa birikim yapmaya çalışacaklar.En son işlem ise gözlerden kaçan fındıkları komünal bir şekilde bulma işlemi olan başak günleri başlayacak. Asıl toplanan fındıktan biraz ucuz da olsa, başak yapmak çok önemli bir kazanç kaynağıdır Karadeniz yoksulu için..

Yoksul köylerden ve kent yoksullarından oluşan insan selleri akıyor şimdilerde fındık bahçelerine..Tıkış tıkış doluştukları bilmem kaç model minibusler, panelvan kamyonetler, tenteli kamyonlar velhasıl yürüten her türlü araçlarla fındık bahçelerine akıyor Karadeniz yoksulu..Yol yakınsa sohbetler dün gece nasıl da mışıl mışıl uyuduklarına dair oluyor, uzaksa acıklı bir türkü tutturuyor ayağının bir bölümünü koyamadığı araç içinde.. Türküleri genellikle horonvari neşeli olmaz yoksul fındık işçisinin..Ya acıklı arabesk, ya da kaybetmişlik ezgilerinden oluşur..Sonunda sabahın köründe başlayan akışkanlık toplanma yerlerindeki sessizliğe gömülürken fındık bahçelerindeki hengameleler başlar.Belinde sepet,bir elinde fındık dalı diğeriyle çotanakları toplayan fındık işçileri, topladığını dökmek hatta yere düşmeyi önlemek için büyük çaba sarf eder özellikle Ordu ve Gire-

sun yamaçlarında..Öyle yemekleri ya yoğurda doğranmış mısır ekmeği,ya da ekmeğin içine konulmuş tahin helvası.. Zamanı yoktur toplayanın da toplananın da mükellef bir sofrada yemek yemeye..Zamanı olsa bile parası yoktur..Parası olmama durumuna uyduruk birde deyim oluşturulmuştur “işten artmaz diştten artar diye”..Belki de dünyanın en aşağılık deyimi olan bu ucube, insanlara yemez ve içmezseniz çok zengin olursunuzu önermektedir.Akşam karanlığı yaklaşıncı tekrar araçlara doluşulur..O günlük kazancın mutluluğu mu, yoksa kölece çalışmanın yorgunluğu mu kim bilir; koyun koyuna uykular başlar hemencecik...Gençlerin sevdaları da oralarda başlar genellikle..İyi çalışan ve güzel türkü söyleyene sevdalanmak daha kolay olur. Birde endamı güzelse daha ne olsun. Akşam eve kapağı atıncı yemek bile aklına gelmeden yatıp uyumadan önce şükretmek için bir de namazlarını ifa ettiler mi yarına hazır olurlar..

Bu yıl Kürtler az gelmiş buralara. Şehir yamaçlarındaki aşağılık kampların azlığından ve Karadeniz yoksulunun sevinçlerinden belli. Çünkü Kürt yoksulu gelince fındık toplama fiyatları daha aşağılara düşüyor. Şu anda Kürt işçilere reva görülen gündelik ücret elli beş lira, beşini de dayı başı alıyor. Ayrıca Dayıbaşı’lara sorunsuz işçi getirmesi koşuluyla bahçe sahipleri de para ödüyor. Kürt işçilerin neden düşük ücretle çalıştırıldığı sorusuna “onlar bu işi bilmiyorlar” cevabı veriliyor. Sanki fındık toplama işi dört başı mamur bir uzmanlık işi de...Oysa o işi öğrenmenin zamanı bir iki günü bile bulmaz. Dalı egeceksin, çotanakları kaba doldurup, çuvala koyacaksın. düşenleri de yerden toplayacaksın. Asıl mesele işçiler arasında fark yaratmak. Karadeniz’lilere ‘kıymetinizi bilin size değer veriyoruz,yoksa rakibiniz var’; Kürt işçilere ise ‘siz olmasanız da olur bizim yerli işçimiz var’ deniliyor. Ayrıca dayı başına tamamen bağımlı olan Kürt iş-

çiler onun himayesinde geldikleri için ne verirlerse çalışmak zorundalar. Aksi takdirde ya terörist ilan edilip linçlere varan saldırıya uğrayabilirler,en iyi senaryoyla da bir çok masraf edip geldiği yerden kovulabilirler.Böylece hem yerli işçi, hem de Kürt işçi kaderlerine razı olup çalışıyorlar..

Radyolar televizyonlar kamu spotları geçiyor..Bir günlükte olsa sosyal güvencesiz çalışmayın diye. Sosyal güvenceyi bırakın, yaşam güvencesi olmadan çalışıyor Kürt ve Karadenizli işçiler. Tek farkları yerliler akşamları derme çatma evlerine dönüyorlar,Kürtler aşağılık işçi kamplarına veya fındık sahibinin ahırdan bozma barınaklarına.. Kürt işçiler elli beş liraya çalışıyor, beşi dayı başının; yerliler seksen liraya..Bu çalışma gün doğumundan gün batımına kadar olduğu için on iki saati geçiyor. Kürtler ölmek için direniyor çünkü cenazeler de yük oluyor geride kalanlara..Yerlilerin hiç değilse mezarı hazır.. Televizyonlar güvencesiz çalışma diyor..Güvencesiz çalışma diyenlerin fındık bahçelerinde bile yaşama güvencesi olmayan insanlar çalışıyor..

Devlet mi? Devlet bu sıralar buralara uğramıyor..Denetçilerinin gözü

kör, kulakları sağır,dilleri konuşmuyor.. Devlet kan ter içinde kazanılan paraları harcarken gelecek. Gelecek ki dolaylı dolaysız haraçlarını alsın. Devlet o hengamede yoksul köylülerin yetiştirdiği dananın kulağına bir kimlik koyacak ki satılırken haracını alsın. Devlet güvenceli çalışın diye yalanları sıralar ama güvencesiz çalışanları görmez..Hele bir kişi çıkıp bu ahlaksızlıkları görüp göstermeye kalkışsın siz o zaman görün devletin yüceliğini ve büyüklüğünü.. Devlet babadır..Kabadayı baba. İstedğini alır devlet baba..Verirken nekes alırken cömert baba..

Bu çırılçıplak sömürünün görünür-lüğünü sağlamanın yolu elbette var. Tek başına görüp göstermekte mümkün belki de.. Ama tek başına olmak bu sisteme yarar sağlıyor ne yazık ki.. Tek yol örgütlenmektir.Bu barbarlığa son vermenin yolu birlikte savaşımdan geçer.Birlikte savaşımın tek örgütü ise işçi sınıfının politik örgütüdür.Ancak bu şekilde nihai kurtuluşa varabiliriz. Ancak bu şekilde en barbar en aşağılık son sınıflı toplumu tarihin karanlık sayfalarına gömebiliriz..

Çaldağı Konuşuyor

Hayri Bökü

Başına neler geldiğini biliyorsunuz. Bana on yıldan beri neler yaptılar. Nikel ve Kobaltı çıkarmak için 18 milyon ton sülfürik asit ile beni ykamaya kalktılar. Bu yetmiyormuş gibi 2 milyon da ağaç keseceklerdi. Dünyanın en büyük sülfürik asit fabrikasını kurup Turgutlu ovası ve çevresini yaşanmaz hale getireceklerdi. İnsanları da para için kanserlerden kırıp geçireceklerdi. Bu durumu halka korkusuzca yorulmadan anlatan, sosyalistlerin gayretidir. Doğa dostu, insanlık dostu bilim insanları yılmadan doğruları anlattı. Sosyalistlerin önderliğinde TURÇEP’te bilimsel, örgütsel, hukuksal örnek bir mücadele verildi. Bugün beni teslim

alamadırlarsa, bugün yaşıyorsam, insanlık, doğa yaşıyorsa, sosyalistlerin kararlı mücadelesi sayesinde yaşıyor.

Çevre etki değerlendirmeye onay veren AKP iktidarının çevre ve orman

bakanlarıdır. Benim idamıma imzayı onların bakanları attı. Veysel Eroğlu

şünce demokrasi ağızlarından düşmez oldu. İnanmayın, doğayı ve insanlığı kandırmaya çalışıyorlar.

Çaldağı olarak bunların yapmak istedikleri kırk katır mı kırk satır mı diyerek doğayı ve insanlığı kandırmaya çalışıyorlar. Al birini vur ötekine. Bugüne kadar mücadelede de tutarlı ve kararlı duran sosyalistlerdir. Halkın, insanlığın çıkarlarını bilimin kararlı savunuculuğunu sosyalistler yaptı. Darbe üzerinden estirilme istenen demokrasi söylemlerine karşı dikkatli bir şekilde yaklaşın. Akp’den demokrasi beklemek, katırdan yavru beklemek, horozdan yumurta beklemektir. Ben Çaldağı olarak yaşayarak gördüm. Doğa ve insanlık dostu sosyalistlerdir. Gerçek demokrasiyi de ancak ve ancak sosyalistler getirir. Son olarak şöyle diyorum: ne darbe, ne AKP. Kurtuluş sosyalizmde.

benim için unutulmaz bir bakandır. Bir ara madeni VTG isimli bir şirket aldı. Fethullahçı bir sermaye grubuydu. Beni katletmek için birlikte davrandılar. İkisi de doğaya, bilime,insanlığa karşı suç işlediler. Çıkarları gereği birbirlerine dü-

Karadeniz’de Temmuz Sıcağı

Mustafa Özkan

6 Temmuz 2016 da Giresun’un Aluçra ile Yağlıdere arasındaki Tohumcuk yaylası mevkiinde üst düzey askerleri ve ailelerini taşıyan, dayanıklılığı ile performansından şüphe edilmeyen Sikorsky S-70 tipi bir helikopterin hava muhalefeti diye vurgulanan bir nedenden dolayı düştüğü açıklandı. Bu olayda 7 kişi yaşamını yitirirken helikopterdeki diğer 8 kişi ise yaralı olarak kurtuldu. Yöre halkının deyimiyle halk olaya müdahale etmeseydi ölü sayısı daha çok artardı. Çünkü yardım kuruluşları ulaşana kadar yaralıları zor durumda kalırdı. Yardım ekibi ulaşsa bile yörenin bilinmezliği nedeniyle müdahale çok gecikirdi.. “Bu helikoptere çocuk çocuk doluşup o dağlarda ne iş yapıyordu?” soruları gelir diye alelacele bayram ziyareti denildi. Kime ziyaret denilince de “şehit aileleri, gaziler ve askeri birlikler” diye evelenip gevelenip duruldu. En zorlu doğa koşulları için organize edilen bu aracın düşmesinin hava koşullarından diye açıklanması inandırıcı olmadı. Saldırı olsaydı zaten hemen bu sav süslenirdi. Baktılar inandırıcı bir açıklama söz konusu değil, soruşturmayla gizlilik konulup meseleyi kökten çözdüler. İnsanın aklına 15 Temmuz darbe girişimine bir ultimatom muydu diye sorası geliyor. Koca koca generaller ve albaylar kıyırık bir kazada ölüp gitti ve sessizlik hakim..

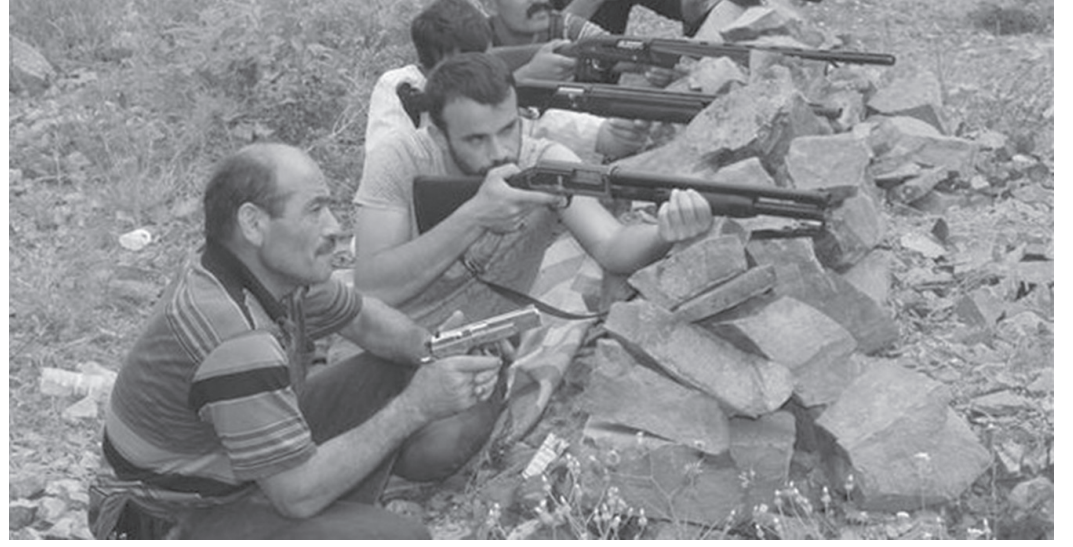
11 Temmuz’u 12 Temmuz’a bağlayan gece Giresun Dereli ilçesi otobüs terminali yanında kontrol görevi yapan polislere ateş açıldı.Bir polis yaralandığı için operasyona giden polislerin bastığı bir mayın nedeniyle iki polis daha yaralandı. Eylemi yapanlar PKK’li diye lanse edildi. Karşı taraftan da bir yanıt gelmedi ama böyle bir aleni eylemde hala kimse yakalanamadı ve karşı taraftan ölümlü vaka da yok. Ba-

zen yakalandı veya etkisiz hale getirildi gibi söylemlerde bulunuyorlar ama netlik yok. Fazla üzerine gidilince de soruşturmanın selameti için gizlilik kararı verildi deniliyor.

19 Temmuz’da Trabzon’un Maçka ilçesi tünel mevkiinde yol güvenliği sağladığı vurgulanan güvenlik güçlerine saldırı düzenlendi; üç kişi yaşamını yitirdi, dört kişi yaralı. Ara sıra saldırı-ganlar yakalandı dedikodusu çıkarılıp halk galeyana getiriliyor,sonra doğru olmadığı açıklanıp halk yatıştırılıyor. Hala saldırıyı düzenleyenler bulunamadı ve araştırmalara soruşturmanın selameti deyip gizlilik kararı verildi.

31 Temmuz Pazar günü Ordu’nun Mesudiye ilçesinin Topçam mevkiinde birilerinin ihbarı sonu diye vurgulanan operasyonda 3 güvenlik görevlisi yaşamını yitirdi, iki de yaralı var. Burada ise büyük operasyon sürdüğü söyleniyor ama saldırıyı yapanlara ait ne bir eşya ne de yakalanan oldu. Yakalandı yakalanacak söylentileri sürdürülüyor. Operasyona dair hiçbir haber ve yayın söz konusu değilken, yöre halkı gibi lanse edilen üç beş kişi çakar almazlarla bir duvarın dibine dizilip,siper alıp şaka gibi terörist avına çıkıldığı resmediliyor. Bu gizli (!) operasyonun parçası olan sivil milislerin sanırım can güvenliğinin hiç mi hiç önemi yok. Resmi operasyonlara gizlilik konuldu, siviller aleni. Şu anda alınan haberler söylen-tilerden öteye gitmiyor. Yöre halkının kimine göre 40, kimine göre 400 olan PKK’li buhar olup uçtu.

Bu olaylar, on yıl önce, Ordu’ya iki tane kadın militan gelip, akşam dini tören yapılacak olan Yeni Mahalle Camiinin kurs bölümünde toplantı sırasında canlı bomba eylemini yapacakları söylentisini anımsattı bizlere..O olay şöyle olmuştu. Caminin kadın tuvaletinde büyük bir patlama olmuş, binanın bir bölümü ve tuvalet yerle bir olmuş,

eylemcilerden biri ölüp diğeri yakalanmıştı. Yakalanan eylemci,”Ordu terminaline otobüsle geldikleri, taksi tutup eylem yerini incelemek üzere camiye geldikleri, tuvalet gereksinimini gidermek için tuvalete giren arkadaşının bir yanlışlık sonucu bombanın patlamasına neden olduğu, oysa eylemin akşam toplantı sırasında yapılacağı” şeklinde bir ifade verip, o zaman yetkili olan Erzurum DGM ye sevk edilmişti. Ondan sonra bu olay hakkında hiçbir bilgiye rastlayamadık. Belki yaşıyorsa sağ kurtulan eylemcinin yakınları neler yaşadığını biliyorlardır. Ama biz o olaydan sonra Ordu’da Kürt avına çıkıldığını biliyoruz. O gün bu gündür Kürt findık işçilerine en iyi tavrı takınıp yardımcı olan Ordu halkının davranışları değişti. Her yıl taciz ve saldırılar Ordu’da da gerçekleşmeye başladı. Yani demokratlığıyla bilinen Ordu ili artık şoven saldırılarla övünen Karadeniz illerinden biri haline geldi.

Bu Temmuz olaylarından sonra ise dağlardan birbirlerine daha iyi geçiş sağlayan ilçelerde garip şeyler oluyor. Örneğin oto yollardan araçlarla Maçka’dan önce Dereli, Aluçra, sonra da Mesudiye’ye gitmeye çalıştığınızda sarf ettiğiniz zamandan, dağlardan yürüterek sarf ederseniz zaman daha kısadır. Coğrafya benzer olunca insan davranışları da benzer oluyor.Şimdi

oralarda yabancı düşmanlığı had safhaya çıkmış durumda. Halk silahlanıp milis olmak için devletin kapılarını aşındırıyor. Hatta kaymakamlıklar tarafında silah verilenler de var.Şu anda başvurular gönüllü korucu olma istemleriyle sınırlı. Ama Mesudiye milislerinin başına düşen istemlerine bakılırsa bu zatlara hem vatan korumaya gönüllü hem de geçimlerinin sağlanmasını istiyorlar. Bu da bize Kürtlerden sonra sıranın tüm ülkeye geleceğinin ön izlenimleri olduğunu vurguluyor.Yörede oluşacak muhbir ve koruculara silah ve para verdiniz mi en küçük muhalefet bile zamanında yok edilebilir. Bir de Karadeniz dağlarının uyuşturucu yetiştirilmesine en uygun alanlar olduğu gerçeği ortadayken bu milis bozuntularına neler sağlanacağını tahmin etmemek için aklı küt olmak lazım. Buna bir de yaylaları birleştirme projesi adı altında dağları talan edecek oto yol projesine tepkilerin sonlanması na yardımcı olacağı gerçeği eklenince, hiçte şaşırırmamak gerek.

Ama her yerde olduğu gibi rüzgar eken fırtına biçer. Karadeniz insanı ise yalçın dağlarının ve hırçın dalgaların insan yapısına etkisi nedeniyle birden köpürüp her şeyi alt üstte edebilir. Onurunu incittin mi eli silahlı korucu falan dinlemez. Hele bir de zor olsa bile örgütlü hale gelince hırçın dalgalar misali kimse önünde duramaz...

Aslı Erdoğan Yalnız Değildir!

Habib Taşkın

İzmir Yazar Evi topluluğu üyesi ve Ege Yetmişsekizli’ ler sanat edebiyat grubunun kurucularından Habib Taşkın’la son dönemde sosyal medyada sürdürdükleri eylemlerini ve 20 temmuz darbesini konuştuk:

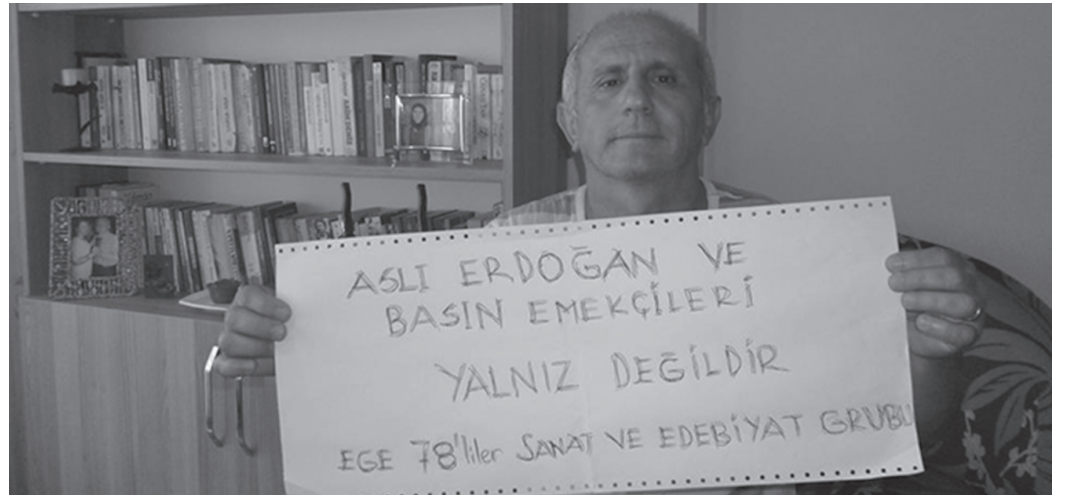
İşbaşı Gazetesi: Sayın Habib Taşkın, yazar Aslı Erdoğan’ın Özgür Gündem gazetesindeki görevi bahane edilerek göz altına alınmasını ve tutuklanmasını 20 Temmuz karşı darbesi nezdinde değerlendirir misiniz ?

Habib Taşkın: Özgür Gündem gazetesine yönelik baskıların uzun süredir devam ettiği herkesin malumudur. Ancak 20 Temmuz darbesi denilen şeyin OHAL ilanını ile başladığını düşünürsek eğer, bu tür olağanüstü durumlarda ilk başta hedef tahtasına yerleştirilmiş olanların üzerine gidilmesi bizim daha önceki darbe süreçlerinden bildiğimiz bir şeydir. Bu nedenle Özgür Gündem gazetesine yönelik baskıların artarak devam edeceğini az çok tahmin ederken, Aslı Erdoğan gibi bir yazarın tutuklanması, insan hakları savunucusu Eren Keskin’in kamuoyu baskısı sonucu serbest bırakılması gibi süreçler bizim aklımıza Şili gibi örnekleri getirmektedir. Bu anlamda, yaşanan bu süreç-

lere bir edebiyatçı ve yazar olarak karşı çıkmayı vicdani bir sorumluluk olarak görmekteyim.

İşbaşı Gazetesi: 15 Temmuz başarısız darbe girişimi sonrası ülkeye demokrasi getirileceği, hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağı söylenmişti. Ancak bugün görmekteyiz ki, OHAL süreci sonrasında konulan yasaklar itibarıyla, Kürt halkı savaştan ortamı ile baş etmeye, sokağa çıkma yasaklarına rağmen varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Diğer yandan işçi sınıfının en alt düzeydeki kırıntı denebilecek ekonomik demokratik hak ve özgürlüklerinin askıya alındığını görmekteyiz. Patronlara karşı, işten atılmaları karşı, güvencesiz çalışmaya karşı ise hiç bir önlem alınmadığını görmekteyiz. Bu durumda 20 Temmuz darbesi de denilen sürecin nesnesinin işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı olduğunu söyleyebilir miyiz ?

Habib Taşkın: Aslında bilinmesi ve görülmesi gereken, sürecin 15 Temmuzdan çok önce, yedi Haziran seçimlerinden sonra başladığını görmeliyiz. Erdoğan ülkeye her ne kadar demokrasi vaatlerinde bulunsada, kendisinin hükümlanlığında tek adam diktasına kadar gitmeyi kendine bir onur sorunu yapmış gibi. Başkanlık heveslerinden hiç vazgeçmediğini, HDP’ye olan düşmanlığının onların se-

çim kampanyalarında kullandıkları “seni başkan yaptırmayacağız” sloganı ile başladığını biliyoruz.

Bu nedenle 20 Temmuz darbesinin işçi sınıfına ve Kürt halkına yönelik olduğunu görmemek için bir neden yoktur. İşçi sınıfının sınırlı haklarını da budayarak işçi sınıfının direnme imkanlarını elinden alarak, onu köleleştirmeye çalışmaktadır. Kürt halkını da “terör” bahanesiyle sindirmek ve yarım kalmış asimilasyon denemelerinin bir devamı olarak Türk-İslam sentezi üzerinden asimilasyonunu yeniden sağlamak istemektedir.

İşbaşı Gazetesi: Kaleminden başkaca bir silahı olmayan, Kürt halkının çektiği eziyetleri dile getirdiği için tutuklanan Aslı Erdoğan tutuklanmadan az önce “keşke daha fazlasını yazabilseydim” de-

mişti. Bu anlamda Aslı Erdoğan, batıda yaşayan edebiyatçı yazar ve aydınların Kürt halkı nezdinde vicdanını mı temsil etmektedir?

Habib Taşkın: Aslı Erdoğan aydın sorumluluğu nezdinde cesurca yazılarını yazdı. Aslı Erdoğan gibi direngen unsurlar, Batıda edebiyatçı yazar, ya da aydın olarak tanımlanan topluluğun çok küçük bir kısmıdır. Bir çok aydın yaftasına sahip insan, bu gün medyada düzenin bozulanlığını yapmaktadır. Her gün ülke halklarının yaşamakta olduğu baskı ve katliamlarda hükümetin saflarında durmaktadırlar. Bu nedenle aydın sorumluluğuna sahip edebiyatçı ve yazarların çok az olduğunu ve ayrıca örgütlü olmadıkları için de seslerini duyuramadıklarını söyleyebilirim

Rusya Vietnam ve Pasifik Adaları'nda Yeniden Askeri Havaalanı Kuruyor

Moskova (Sputnik) Eski Hava Kuvvetleri Komutanı General Pyotr Deinekin, Rusya'nın Vietnam ve kuzeybatı Pasifik adası Matua'da Sovyet dönemindeki havaalanları ağını yeniden kurmakta olduğunu belirtti.

Deinekin, Haber Ajansı RIA Novosti'ye "Havacılık alanında büyük bir gelişim sağlayacağız, savunma sanayimiz yeni nesil savaş uçakları üzerinde çalışıyor. Havaalanları ağıımız yalnızca Kuzey Kutup Bölgesi'ni değil, Vietnam, Pasifik Adaları ve Suriye'yi de kapsayacak şekilde yeniden inşa edilecek." şeklinde demeç verdi.

Önce Sovyet, ardından da Rus Hava Kuvvetleri, 1979 ve 2002 yılları boyun-

ca Vietnam'ın Cam Ranh bölgesinde bulunan bir havaalanını kullanmışlardı. Ayrıca Rusya Savunma Bakanlığı daha önce de, Kuril adalar zincirinin parçası olan Matua adasında bulunan, İkinci Dünya Savaşı döneminde Japonya'ya ait olan bir karakolun yeniden inşa edileceğini açıklamıştı.

Perşembe günü Rusya Başkanı Vladimir Putin, Rus Hava Kuvvetleri'nin Suriye'de konuşlandırılmasına ilişkin Şam ile bir anlaşmayı, onaylanması için parlamentonun alt kanadına sundu. Anlaşmada, Suriye'de bulunan Hmeimim hava tesislerinin, altyapısının ve kaplayacağı alanın bedelsiz olarak Rusya'ya verileceği belirtiliyor.

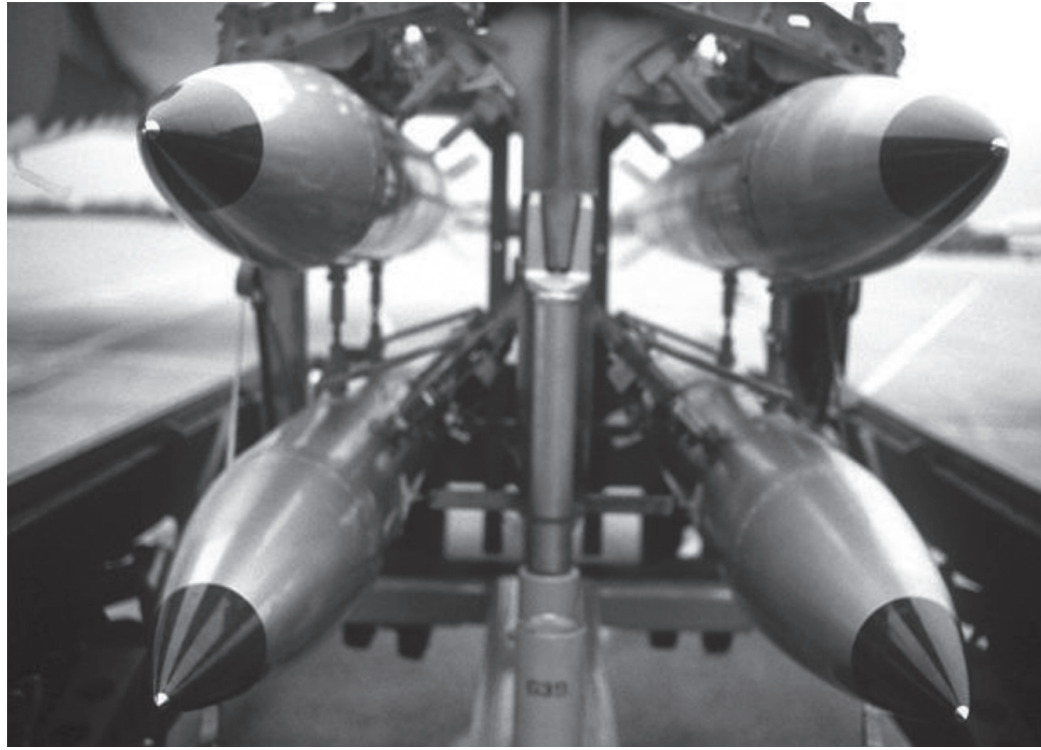

İncirlik Hava Üssü'ndeki 50 Amerikan Taktik Nükleer Silahı Türkiye'den Romanya'ya transfer ediliyor

İncirlik Üssü 15 Temmuz ve sonrasında yaşanan gelişmelerden oldukça etkilendi. Türk yetkililer üssün elektriğini kesip, Amerikan uçaklarının havalanmasını yasaklarken, eski üs komutanı General Bekir Ercan da komployla ilgisi olduğu şüphesiyle tutuklanmıştı,

Eu rActiv haber sitesinin konuştuğu bir kaynağa göre "Yirminin üzerinde nükleer silahı taşımak hiç kolay değil"

Başka bir kaynak ise başarısız darbe girişiminin ardından Washington'un Türk yetkililere karşı duyduğu güven kaybı sebebiyle silahların İncirlik Üssünden Romanya'da bulunan Deveselu Hava Üssü'ne taşınacağı bilgisini doğruladı. Romanya Dışişleri Bakanlığı ise silahların taşınacağına yönelik iddiayı

aynı yayın kuruluşuna yazılı bir açıklamada bulunarak yalanladı.

Geçtiğimiz Pazartesi, Stimson Merkezi düşünce kuruluşu, Washington'un Türkiye'de bulunan ve Suriye sınırına ve sınırda bulunan terror örgütlerine yalnızca 70 mil uzaklıkta olan İncirlik Üssü'nde konuşlandırılmış 50 Amerikan taktik nükleer silahın kontrolünü kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldığı uyarısında bulunan bir rapor yayımladı. Stimson Merkezi düşünce kuruluşu rapora eşlik eden bir açıklamayla 15 Temmuz darbe girişimine gönderme yaparak Türkiye'deki iç çatışmaların uzaması halinde silahların kaderinin belirsiz olacağını vurguladı.

Sputnik18 August 2016

Yemen'de Husi isyancıların Büyük Mitingi

20 Ağustos Cumartesi günü On binlerce Yemenli, başkentte Şii Husi isyancılara ve müttefikleri eski Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih'e destek için yürüdü.

Husi göstericiler Yemen bayrakları ve sloganlar eşliğinde başkent Sanaa'nın Sabeen Meydanında toplandılar. Husi öncülüğündeki blokun konsey başkanı Salih el-Samad barış görüşmelerinin bu ayın başlarında durmasından sonra savaştan tahrip olmuş ülkeyi onarmak için konseyin planlarını anlattı.

"Ekonomik ilişkiler önümüzdeki dönemde çalışmalarımızın önceliği olacak" dedi.

Bu arada, Husilerin güç gösterisine karşı belirgin bir tepki olarak Yemen'deki iç savaşı sona erdirmek için BM barış görüşmelerine destek veren G18 ülkeleri grubunun büyükelçileri, "Sanaa'daki anayasaya aykırı ve tek taraflı eylemleri" kınayan bir bildiri yayınladılar.

Konsey Başkanı Samad, Husilerin

denetimindeki televizyonda yayınlanan bir başka konuşmasında, Muscat'taki barış görüşmelerine katılan Husi heyetine, görüşmeleri yönlendiren BM temsilcileri ile konuşmadan önce, konseyle istişare için Sanaa'ya dönmelerini em-

retti.

"Elimiz, hâlâ barış için uzanmış durumdadır," diye ekledi.

Cumartesi günkü açıklamaya, bu ayın başlarında eski Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'in partisi olan Genel Halk

Kongresi'nde Husilerle ve müttefikleri tarafından, başkenti ve ülkenin, kendi kontrolleri altındaki diğer bölgelerini yönetmek üzere bir organ kurulması şeklindeki yeminlerine resmîyet kazandırmış oldu.

Yemen'de geçen yılın başlarında en büyük iç savaşın patlak vermesinden bu yana yapılanların en büyüğü olan gösteri, sürgündeki Cumhurbaşkanı Abd-Rabbou Mansour Hadi'yi destekleyen Suudi liderliğindeki koalisyonun hava saldırılarını hızlandırdığı ve karada mücadelenin yoğunlaştığı bir zamanda

yıl aldı.

Yetkililer, miting sırasında, koalisyonun hava saldırılarının Sanaa'daki başkanlık sarayı ve kentin diğer bölgelerini vurduğunu söylediler.

Önce Hoşgeldin Sonra Güle Güle

Turgay Ulu - Berlin

Son zamanlarda, Avrupa ülkelerin-
de en önemli gündemlerin başında
“mülteci” konusu geliyor. Parlamento,
medya, polis gibi devletin yönetim ay-
gıtları ve sivil toplum örgütleri, mülte-
ci konusunu hararetle tartışma gündemi
yapıyorlar. Ancak mülteci konusu bütün
yönleriyle, gerçek nedenleriyle ele alın-
mıyor. Devletlerin stratejik planlamala-
rında işlerine yarayacak bir pragmatist
yaklaşımla ele alınıyor.

Bu tartışmalar arasında Almanya hü-
kümeti tarafından hazırlanan ikinci iltica
yasa paketi de bakanlar kurulu tarafın-
dan onaylandı. Yığınsal olarak mülte-
cilerin Avrupa'ya gelmesi sürecinin ilk
haftasında çiçeklerle ve „hoşgeldiniz“
sloganıyla, tren istasyonlarında karşı-
lanan mültecilerle ilgili şimdi habire
yeni yasa paketleri çıkartılıyor. Her çı-
kartılan yeni yasa paketiyle mülteciler
üzerindeki baskı biraz daha arttırılarak
sürdürülüyor. „Hoşgeldiniz“ görüntüsü-
nün gerçek bir görüntü olmadığı şimdi
daha fazla açığa çıkmış bulunuyor. Bu
yeni yasa paketleriyle mültecilere „güle
güle“ denilmiş oluyor. Bu yasa paketleri
mültecileri paketleyerek sınır dışı etme-
yi içeriyor.

İkinci iltica yasa paketiyle „güvenli
ülkeler“ listesi artırıldı. „Güvenli“ ül-
kelerden gelen mülteciler hızla sınırdışı
edilecek. Daha önceki pakette Balkan
ülkeleri bu kapsama alınmıştı, ikinci pa-
kette bu listeye; Cezayir, Fas ve Tunus
da eklenmiş oldu. Diğer yandan, mülte-
cilere verilecek Almanca dil kursu için
ayda 10 euro mültecinin kendisinden alın-
acak. Sınırdışı edilecek mülteciler için
özel kamplar kuruluyor, mültecilerin bu
alanı terketmeleri yasaklandı. Ceza al-
mış mülteciler sınırdışı edilecek. Uyruk-
ları netleştirilemeyen mülteciler Türkiye
gibi ülkelere iade edilebilecek. Oturum
verilen mülteciler iki yıl boyunca aile-
lerini yanlarına getirtemeyecekler. „En-
tegre“ olmaya ve çalışmaya niyeti olma-
yanlara sosyal yardım verilmeyecek.

Mülteciler üzerindeki baskıyı artıran
bu yasalara karşı cılız protestolar olsa da
ciddi bir toplumsal tepki oluşmadı. Zira
devletin ideolojik aygıtları, tepkiyi en alt
seviyede tutmak için „uygun“ bir atmosfer
oluşturdular. Propaganda kampanya-
sının son örneği Almanya'nın Köln ken-
tinde yılbaşı gecesi yaşanan toplu taciz
olayları oldu. Bu olaylar, sertleştirilmiş
yeni yasa paketlerinin itirazsız bir şekil-
de çıkartılması için zemin olarak kul-
lanıldı. Olayların arka cephesi hiç tartış-
ılmadı. Mültecilerin neden toplumdan
izole edildiği, neden hırsızlık yapmaya
uygun bir zemin oluşturulduğu hiç gün-
dem konusu olmadı.

Köln'deki taciz ve hırsızlık olayları-
nın tartışıldığı günlerde başka şeyler de
oluyordu. Mesela; aynı günlerde gene
Köln kentinde Türkiyeli bir genç kız, Al-
man vatandaşı bir genç erkek tarafından

bıçaklanarak öldürüldü. Mültecilerin
ilk başvurusu yaptıkları Lageso denilen
yerde Afganistanlı bir mülteci, güvenlik
görevlileri tarafından feci bir şekilde dö-
vülerek ağır yaralandı, hastaneye kaldı-
rıldı. Lageso'da evraklarını toplamaya
çalışan Afganistanlı mülteciye güvenlik
görevlisi hızlı hareket etmesini söylüyor
daha sonra adamın evraklarını alarak
yerlere atıyor, buna itiraz eden mülteciye
fiziki saldırıda bulunuyor, saldırıyı dur-
durmaya çalışan ve hamile olan eşine de
saldırıyor. Bu saldırıyla hamile kadın
bebeğini düşürdü. Gene aynı günlerde
Almanya'da bir papaz okulunda iki genç
kız tecavüze uğradı. Tüm mülteci kadın-
lar kaçış yollarında kaçakçıların, polis-
lerin ya da diğer erkeklerin cinsel saldırı-
sına maruz kalıyor. Avrupa'ya gelmiş
olan onbin mülteci çocuk kayıp. Bunun
gibi listesi uzatılabilecek olaylar hiç ye-
terince gündem konusu yapılmadı.

Mülteciler üzerindeki baskının arttırıl-
ması sadece yasalarla değil fiili olarak
da ciddi bir saldırı söz konusudur. İsta-
tistiklere göre her üç günde bir mülteci
mekanlarına fiziki saldırı oluyor. Faşist-
ler, Köln'deki olaylardan sonra küçük
timler kurarak rastladıkları yabancılara
saldırıları gerçekleştiriyorlar. Avrupa'nın
değişik devletlerinde mültecilere kırmızı
bileklik takma zorunluluğu getirildi.
Bu uygulama „Nazilerin Yahudilere, kı-
yafetlerinin üzerine davud yıldızı takma
zorunluluğu uygulamasını anımsattı. Mül-
tecilerin toplumsal mekanları kul-
lanmalarını yasaklayan uygulamalar art-
tırılıyor.

İsviçre'de, orada doğmuş olsa bile
göçmen kökenliler diyelimki bir futbol
maçı yaparken kavga ettiler, ya da tele-
fon ve ya bisiklet çaldılar bunlar hemen
sınırdışı edilecek. Bu yasa taslağı İsviç-
re'de referanduma sunuluyor. Diğer Av-
rupa ülkelerinde de buna benzer yasalar
hazırlanıyor.

Şu anda Almanya ve diğer Avrupa
ülkelerinde mültecilere karşı oluşturu-

lan atmosfer 90'lı yıllara benzerlik ar-
zediyor. Almanya'nın Rostock kentin-
de mültecilerin tuvaleti kullanmalarına
izin verilmiyor, dışarda yatmak zorunda
kalan mültecilerin dışkılarını dışarda
yapmasından başka bir seçerek bırakıl-
mıyor ve bu durum zamanla mahallede
yaşayanların tepkisine ve bilinen toplu
katliam saldırısına yol açıyor. Bu saldırı
sırasında gündem yeni yasa çıkartmak
üzerine kuruluyor. Katliam tartışma ko-
nusu olmuyor. Neden yeni yasa çıkartıl-
ması gerektiğine dair bu olaylar kullanı-
lıyor.

AB'nin Türkiye'ye vaad ettiği 3 mil-
yar euronun ödemesi başlatılıyor. Son
Merkel ve Davutoğlu görüşmesinde,
Türkiye devleti para talebini biraz daha
yukarı çekerek 5 milyara çıkardı. Tür-
kiye'deki mülteci çocuklarının tekstil
atölyelerinde köle koşullarında çalıştırıl-
dıkları AB'yi ilgilendirmiyor. İki İngi-
liz tekstil firması kendi mallarının Tür-
kiye'de çocuk mülteci işçiler tarafından
üretildiğini itiraf ettiler. Türkiye bunu
yalanladı ancak bu gerçeklik kamera gö-
rüntüleriyle çoktan belgelenmişti.

Sadece bunlar değil, Alman markalı
panzer ve diğer silahlarla Türkiye dev-
letinin Kürt sivillerini açık bir biçimde
katletmesine, gazetecileri, milletvekil-
lerini tutuklamasına göz yumuyorlar.
Peşmergeye verilen Alman markalı si-
lahlar pazarlarda satılıyor ve bu silahlar
İŞİD militanlarının eline geçiyor. Silah
ticaretinin büyük bir hızla sürdürüldüğü
Katar, S. Arabistan gibi ülkelere bu
silahların direk işid'in eline geçtiği gör-
mezden geliniyor.

Sonuç olarak; emperyalist-kapitalist
sistem „terör“ argümanı ile Ortadoğuyu
kendi istediği biçimde dizayn ediyor,
savaş ve çatışmaları süreklileştiriyor.
„Mülteci krizi“ argümanı ile da Avru-
pa'yı dizayn ediyor. Sömürü, kontrol
sistemini büyük bir hızla sürdürüyor.
Tüm bu saldırılara karşı işçi, işsiz ve
mültecilerin nasıl birleşik bir mücadele

hattı örmesi gerektiğini dört yıldır so-
kaklarda göstermeye çalışıyoruz. Mülte-
ci direnişi ilk dinamizmini devam ettire-
miyor. Hareketin yeniden toparlanmaya
ihtiyacı var. Yeni gelen büyük mülteci
kitleleri daha sert bir atmosferin içinde
buluyorlar kendilerini. Bu kitlelerin ha-
rekete geçmesi kendiliğinden olmaya-
caktır. Biz bunu yıllara yayılan mücade-
le deneyiminden öğrenmiş bulunuyoruz.
Yeni gelen mültecilerle, yeni bir dina-
mik eylemsellik süreci için uğraşlarımız
devam ediyor. Bir yandan direniş dene-
yimimizi arşivlerle, „Movement“ der-
gisi ve önümüzdeki hafta yayınlamaya
başlayacağımız aylık „Refugee News“
gazetesiyle yeni gelen mültecilere ve
toplumun diğer kesimlerine sunarken,
diğer yandan Lageso, Tempelhofersfeld
gibi büyük mülteci kampları etrafında
eylemlilik denemelerimiz devam ediyor.

Artık „hümaniter yardım“ faaliyet-
leri sınırdışı edilecek olan mültecilere
bir şey kazandırmış olmuyor. Bu ne-
denle toplumsal hareketlerin örgütlü ve
süreklileşmiş bir savaş karşıtı perspek-
tifle harekete geçmesi gerekiyor. Kendi
devletlerinin silah üretimi ve ihracatına,
savaş ve çatışma uygulamalarına karşı
ciddi bir sokak hareketini örgütlemesi
gerekıyor. Avrupa'daki sosyal hareket-
lerin „hümaniter yardım“ faaliyetleriyle
vicdan rahatlatma seansları artık tıkan-
mıştır. Yasalar, sınırlar nedeniyle yol-
larda ölen mültecilerin, köle koşullarına
ve ırkçı uygulamalara maruz kalan mül-
tecilerin yeniden savaş ve diktatörlük-
lerin sürdüğü bölgelere sınırdışı edilen
mültecilerin vebali „hümaniter yardım“
kampanyalarıyla geçirilemez. Savaşa
karşı ciddi bir hareketi örgütleyemeyen
Avrupalı sosyal hareketlerin bu sömürü
ve savaşlarda payı olduğunu bilince çı-
kartması elzemdir.

**Yaşasın İnsanlaşma ve Ortaklaşma
Mücadelemiz**